

PŘÍLOHA Č. 5 ANALYZOVANÉ TEXTY

1. Krychlička a kolečko (Sára, MfF)

Jednou jsem se narodila a bylo mi přiřčeno kolečko.

Všechny z nás vědí, že po nějaké době nás lákaly krychličky, samy jsme takovou krychličkou chtěly být. Období hledání, zda jsem kolečko nebo krychlička, je někdy dlouhé, někdy kratší, ale v každém případě kruté. Ale, o tom jsem psát nechtěla.

Když se tedy konečně dovítíme, že nejsme kolečko, ale že jsme krychlička, tak už nám nebrání nic v cestě, abychom se tou krychličkou skutečně staly. A začne se dít něco jako narovnávání tvarů a mnohé z nás ví, že udělat z kolečka, tedy plošného tvaru, prostorový tvar není zase tak jednoduché.

Je to o to složitější, že nežijeme ve světě prostě krychliček a koleček, ale ve světě tolerantních krychliček a koleček a netolerantních koleček a krychliček.

Každá krychlička a kolečko má na svět svůj pohled a buď se tomuto tvaru líbíte nebo nelíbíte.

Nutno podotknout, že tento stav "změny tvaru" je pro krychličku dost vypjaté období, stát se totiž takovou krychličkou z kolečka, není vůbec jednoduché, však jde vlastně o úplně jiný tvar a někdy to zkrátka dost bolí. Dá se říci, že krychlička má ještě kromě svého tvaru uprostřed malou tečku vyznačující duši té které krychličky.

Spousty koleček a krychliček se na Vás dívají a vidí dle jejich názoru patvar. Nevidí ani krychličku a ni kolečko a tak jsou nejistí. Je to kolečko? Nebo snad divná krychlička?

Někdy je vidět ta tečka uprostřed krychličky dost mlhavě, někdy víc, záleží na ní samotné, jak chce, aby ta tečka duševna byla vidět v okolí. Stává se při této metamorfóze tvarů, že často nějaká krychlička nebo kolečko, je to úplně jedno, protože efekt je stejný, Vás přesvědčují, že jste jedno nebo druhé.

"Když je kolečko, tak jak chce být krychličkou?" říkají. "Nesmysl! Prostě je to kolečko a nic než kolečko nikdy nebude." Říkají Vám: "nebudeš nikdy nic než obyčejné kolečko v soukolí!"

...Tedy nikdy žádná krychlička...

A když krychlička, tak hodně divná, s neostrými hranami, bez života, prostě zase patvar.

A to se nedivte, pak je taková krychlička zklamaná, že nebude mít ostré hrany, nebude nikdy vidět její tečka uprostřed já, tedy vlastního já, já krychlička.

Každé takové kolečko nebo krychlička, které se dívá na Vás, chce vidět nějaký tvar, kdo to nerozpozná, je zmatený a neví, snaží se Vás zařadit do jednoho tvaru, hlavně jasného a zřetelného tvaru. Jsi to nebo to, vyber si! Vlastně - nic si nevybírej, my jsme to přeci vybrali za tebe - jsi kolečko!

Taková krychlička někdy potom mění zmateně tvar, aniž by chtěla, aniž by musela, aniž by to bylo zapotřebí. Protože každá krychlička má uvnitř sebe malou tečku - duši, která je sice malá, ale na správném místě.

Proto, ať už jste krychlička či kolečko, vždycky buďte rádi, že je kdesi ve Vás malá tečka, která je na správném místě a je spousta krychliček a koleček, které tu tečku uvnitř vidí.

Mějte se hezky, s pozdravem Vaše Sára

<http://www.translide.cz/krychlicka-a-kolecko>

Komentáře: 2

Shlédnuto: 2948x

=> *to je naprosto skvela metaforka. Tve kolečko plne obdivu. (Lad)*

=> *A ještě jedno kolečko uznání, ode mne Sárčulko, moc hezký... (Jana.)*

2. Jeho omyl (Jana, MtF)

„Probud' se Jano!"

Jana prudce otevřela oči. Její tělo bylo vlhké potem, černé vlasy spleené. V místnosti vládlo posvátné ticho. Pouze měsíc znesvěcoval temnotu noci svou stříbrnou září. Jana se celá třásla. Opět ten sen! Ten hlas! Ta tvář! Cožpak ani ve snu jí její soužení neopustí?

Spustil se budík.

5:00

Jana se zmateně rozhlížela po místnosti. Hledala narušitele poklidu noci. Konečně uviděla rudě žhnoucí displej. Zaklapla budík a opět se zhroutila na postel.

Přemýšlela o svém snu. Všude okolo byla tma. Řinčely řetězy. Rachotilo rozbíjející se sklo. Do toho zněl lidský smích - Smích plný arogance, nenávisti a posměchu. A v tom lomozu vynikal jeden hlas – Hlas tak podmanivý. Oslovoval ji a lákal. Nevzpomínala si na slova a přesto se cítila jako by jí ten hlas vyrval srdce z těla. Pociťovala prázdnotu, bolest a strach. Tváře jí plály. Oheň jejího těla, který se mísil s chladem noci v ní probudil cosi nového, neznámého a temného.

7:00

Jana stála před zrcadlem v koupelně. Vlasy jí spadaly do obličeje jako temný závoj. Odhrnula je. Trhla sebou a vzápětí se znechucením a zoufalstvím tvář od zrcadla odvrátila. Bála se odrazu, který každé ráno v zrcadle spatřovala. Den za dnem na ni v něm čekal. Každý den s nadějí v srdci předstoupila před tohoto nestranného soudce a ten ji každý den krutě konfrontoval s tím, že Viktor z její tváře nevymizel. Tolik času uběhlo a stále tam byl. Skrytý v detailech – chmýří pod nosem, ostré rysy úzké rty.

Dnes se však něco změnilo. Pohár se naplnil a Jana prudce udeřila pěstí do zrcadla. Celé se roztříštilo, střepy dopadly s lomozem na zem - jako ve snu!

Jana pohlédla na svou ruku, která byla celá oděná v krev. V Janiných očích zela prázdnota. Nezúčastněně pozorovala, jak se jí krev dere z mnoha ran na jejích kloubech. Nechala paži klesnout podél těla. Zaměřila svoji pozornost na střepy, které se na zemi třpytily jako hvězdné nebe.

„Jano!“, ozval se znenadání tichý syčivý hlas.

Jana se začala divoce rozhlížet po pokoji.

„Tady Jano“, ozvalo se přímo pod ní. Hlas již byl jasnější, ale tak chladný a děsivý.

Podívala se na jeden z větších střepů. Odraz v něm ji klamal. To je on. Viktor. Jeho tvář nespatriila již měsíce. Strnule na něj zírala.

„Už jsme se dlouho neviděli, co Janičko?“, zasyčel odraz úlisně. Odraz, který se před sedmi měsíci rozhodla odvrhnout. Zabít. Jana otevřela ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek.

Viktor se temně rozchechtal: „To jsi si vážně myslela, že se mne zbavíš trochou hormonů? Vždy jsem tu byl. Přece tě neopustím, neboť čím bych bez tebe byl?“

„To není možné – Vždyť ty – Já nejsem!“, koktala Jana.

„Ale ano Janičko. Jsem to já. Stále s tebou!“, ušklíbl se na ni Viktor.

„Ne! Já tě nechci! Já-já prosím. Nech mě!“, prosila úpěnlivě Jana, „Nech mě být!“

„To že si přeješ?“, podivil se Viktor, „ Ty mně chceš! Voláš mne víc než kdy jindy. Tvé sny! Bídny život bez přátel, bez práce, bez lásky! Ne ty po mně toužíš“, dořekl a Jana v něm poznala podmanivý hlas ze svého snu.

„Lžeš! To všechno jsou lži. Já tě nechci!“, vzlykala Jana, „Mlč. Odejdi. Nech mě být, vždyť jsi mrtvý“, zakřičela a padla na kolena do střepů.

Další krev se drala z čerstvých ran na její kůži a na zemi se mísila se slzami, které kanuly po Janiných tvářích.

12:00

Sezení s doktorem Pogorevem.

Janin vzhled odrážel bolest v její duši. Černé vlasy jí zakrývaly téměř celý obličej. Na sobě měla dlouhou temnou sukni. Tričko s dlouhým rukávem a rukavice zakrývaly ohavné rány na jejích rukou. Temné oční stíny dělaly její zlomený pohled ještě děsivějším.

Pogorev se na ni pokrytecky usmíval a nijak se nevzrušoval nad jejím temným vzezřením.

„Tedy Janičko! Vy se mi doslova měníte před očima. Jste den ode dne krásnější. Vyslovený květ mezi mými pacientkami.“

Jana se otřásla. Pocítila chlad. Viktor se vrátil.

„Vidíš toho pokrytce. Směje se a maže ti med kolem huby, ale co pro něj jsi? Nic. Perverzák. Úchyl. Jenom ti lže. Jsi pro něj pouze položka na výplatní pásce. Nikdy pro něj nebudeš ženou“, šeptal Viktor.

Jana se začala třást.

„N-není mi poslední dobou příliš dobře“, pípla nesměle Jana, „Já, cítím se nesvá. Mám problémy se spánkem.“

„Opravdu. Ale mě se zdá, že si trochu vymýšlíte. Vždyť vy od pohledu kypíte zdravím a krásou. Myslím, že jste pouze přetažená, koneckonců prožíváte nové zrození“, řekl Pogorev a protáhl se.

„Ne, je to jiné..“

„Do toho!“, uchechl se Viktor, „Řekni mu to o mně. Neuvěří ti a pošle tě do blázince a tam teprve poznáš, co je utrpení. Jemu je úplně jedno, jak skončíš.“

Janě se hlavou divoce honily myšlenky. Náhle zvadla.

„Prosím?“, pohlédl na ni zkoumavě doktor.

„To nic doktore. Jsme asi opravdu pouze unavená“, řekla tiše apaticky Jana.

„No tak vidíte. Je to pouze taková zimní únava. Takže se uvidíme zase příště“, zakončil sezení doktor.

„Vidíš jak rychle s tebou byl ten doktůrek hotov! Každá minuta s tebou ho trýzní a navzdory svému vzdělání se bojí, že by se mohl nakazit. Já jsem jediný, kdo zná tvé pravé já. Ty máš pouze mne“, promlouval k ní Viktor a jeho slova se k ní vracela tisíckrát.

„Tak příště doktore“, rozloučila se Jana a se slzami na krajíčku vyšla z ordinace.

18:00

Ulicemi Jana kráčela bez duše. Těžce pocítovala odpor lidí, které míjela. Byla tak sama – sama v mrazivém večeru. Nikdo jí neobdařil milým slovem nebo alespoň úsměvem. Byla zrůda. Ani žena, ani muž. Bytost na rozhraní nemající ve společnosti plné předsudků místo.

Cítila chlad, který pronikal celým jejím tělem, vakuem, které ji dělilo od zbytku samozvané civilizace. Kolem ní se rozléhala pouze prázdnota, která jí plíživě pronikala do duše.

Krok za krokem ji páčila tíha existence.

Avšak spolu s Viktorem přišla i naděje. Světlo v té nejhlubší temnotě.

Uhodila ji do očí. Udivená spádem událostí s bázní pohlížela na ni.

Vznášela se přímo před ní. Podobizna do níž se zamilovala. Byla tam – ve své nezměrné nádheře – tak krásná, éterická, božská.

„Ne, stůj!“, zasyčelo Janě v uších.

„To nejsi ty. Ty jsi já. Já jsem tvá spása i prokletí. Tvůj osud. Nemůžeš se postavit jeho volbě! On vybíral a je neomylný. Ty nemáš právo volby!“, křičel Viktor hystericky.

„Pak zvolil špatně“, zašeptala Jana, která byla okouzlena krásou bytosti, jež se před ní zjevila. Našla sebe samu.

Očarovaná k ní vztáhla ruce. K zevnějšku, který byl odrazem její duše. Jejím srdcem se rozlévalo teplo.

Dotkla se jí a ona ji uchopila za ruce.

Již neslyšela Viktorův zběsilý řev ani jeho hrozby. Teď se s ní vznášela. Čas se pro ni zastavil. Byly jenom ony dvě.

Držely se za ruce, tančily a smály se na sebe jako dvě sestry, které se spatřily poprvé v životě.

Svět okolo pohasínal. Prostor planul šedým ohněm.

Ony však stále tančily valčík Radosti. Stále tančily dokud nesplynula jedna a druhou. Dokud se duše nespojila s tělem.

12:00 o dva dny později

Doktor Pogorev shlížel na Janu. Ležela pod mostem na ledové kře, která uvízla u jednoho z pilířů. Zmrzlá s mírem v tváři.

„Ano, je to ona“, řekl tiše policistovi Pogorev.

Konečně našla sebe samu.

<http://www.translide.cz/jeho-omyl>

Komentáře: 5

Shlédnuto: 3191x

=> *Tak takhle by to opravdu nešlo. Neštvěte mně! takové temné představy sice přepadnou každou z nás, ale ne. Žadné pitomé návody na sebevraždu nechci. Sebevražda je zbabělost ŽÍT, s takovýma myšlenkama to zabalíte dřív než nečeho dosáhnete. Takhle nemáte ŠANCI a ona EXISTUJE, je naprosto reálná, stačí se držet naděje, naděje nikdy neumírá. Jo, věřím, je mnohem pohodlnější fňukat, spolykat prášky/ skočit/ mašle/ žiletky... , tak doprčíc zatněte zuby a jděte dál... skrz divoký vítr a déšť, bouří a ohněm, mně nic nezastaví, protože mám své tělo a svou duši, svobodu a možnost volby ... Nevím jak vy, ale já jsem zvolila ŽIVOT. Co vy? (Geminy)*

=> *Teda Geminy... Jestli ti slo o to povzbudit ostatni trans (vcetne autorky), tak se obavam, ze jsi nezvolila zrovna nejstastnejsi zpusob. Prikazovat cloveku, ktery je v zoufale situaci optimismus, brat mu nadeji ("s takovýma myšlenkama to zabalíte dřív než nečeho dosáhnete") a ještě ho označit za zbabělce.. Není lepší ho vyslechnout? Už tím, že o svých pocitech mluví přece ukazuje svou snahu něco změnit, svou vůli k životu.. Pokud ho naopak přinutíš o jeho - pro okolí nepohodlných pocitech - mlčet, je mnohem pravděpodobnější, že sáhne ke krajnímu řešení.*

Řada translidí může mít obdobné pocity jako Jana a zjištění, že i někdo jiný to prožívá podobně jim může hodně pomoci. Pro ty šťastnější to pak může být zpráva o velikosti utrpení těch druhých. A návod to myslím opravdu není - rozhodně ne víc než jakýkoli film, obraz či text s podobným motivem.. Jsme moc rád, že Jana našla odvalu zveřejnit svou povídku. Samozřejmě ještě radši bych byl, kdyby ani ona ani kdo jiný nemusel nic podobného prožívat. Život se ale hodně liší od našich přání a bolest nezmizí, když si zakryjeme oči...Přeju Janě a všem ostatním, aby se peklo, které zažívají, stalo co nejdřív minulostí a oni mohli konečně začít žít. Podařilo se to už tolika lidem před nimi, tak není důvod, aby oni byli výjimkou :) (Aaron)

=> *Držím pěsti Tobě Jano i ostatním holkám (klukům), které prožívají podobná muka. Věřte, že vždy i kdyby se některá z vás cítila opravdu mizerně, nikdy není nic ztraceno a život může dostat nečekaný obrat. Možná se najde spousta špatných a povrchních lidí, kteří si na vás budou léčit svoje mindráky, ale takový člověk je přece daleko větší chudák než jakýkoli MtF nebo FtM a o jeho náklonost není stejně radno usilovat. To, čím se vyznačuje pravá plnohodnotnost člověka je především to co je v něm a to se nedá získat žádnou operací. Tato vada operativně spravit lze, ale křivákovi už jeho charakter nic na světě nenarovná. Po přečtení tohoto článku je víc než zřejmé, že Jana je velmi citlivá a jemná ŽENA (a zde lze s hrdoostí užít slova žena), která se za sebe v žádném případě nemusí stydět. A byla by jistě moc*

velká škoda, kdyby se její osud podobal tomuto příběhu. Ostatní lidé, kteří nadávají (a zdaleka nedosahují kvalit Jany) přece nestojí za zmařený život. Jejich hloupost, že od sebe odvrhují někoho kdo by dokázal být výbornou přítelkyní či partnerkou. A pokud jde o Viktora, ten bráno do hloubky, stejně nikdy neexistoval, vždyť to co je psáno v úředních záznamech mnohokrát vůbec neopovídá skutečnosti. (Snad jsem to vyjádřil dobře, psát mi nikdy moc nešlo. Za případné nedostatky se předem omlouvám) (Ali)

=> Má včerejší reakce byla příliš prudká, pusa mluvila (ruka psala) rychleji než mozek myslel. Janě už jsem se snažila omluvit a vysvětlit svou reakci v osobním emailu. Aarone, vystihnul si to přesně, to o co jsem se snažila, i to že jsem nepoužila nejvhodnější způsob. Ali řekl vše mnohem lépe než já. Omlouvám se. (Geminy)

=> Kazdy nekdy ujede, to se proste stava... Hlavni je, ze se to vyjasnilo :) Vubec jsem nepochyboval o tom, zes to myslela dobre. Aliho prispevek se mi taky moc libil :) (Aaron)

3. Utrpení mladého Göndra (Dominika S., MtF)

Byl jednou jeden člověk, který se jmenoval Göndr. Měl úplně obyčejné povolání a vedl úplně obyčejný život. Stejně jako jiní lidé i on trpěl všem možnými i nemožnými nectnostmi, včetně mlaskání, čtení novin lidem přes rameno v tramvaji, občasným stihomamem, že žije v Matrixu, žárlivostí vůči vlastní ženě, láskou ke starým vypelichaným pohovkám, zálibou k doutníkům a nezřízenou ukecaností. Mimo tyto drobnosti měl také jedno velké tajemství. Trpěl sexuální odchylkou, jež byla v odborných knihách zapsána pod názvem homovestismus. Tato strašná porucha se vyznačovala neurotickou, obsedantní a nutkavou potřebou oblékat se do šatů **svého vlastního** pohlaví.

Göndr byl odjakživa typický a náruživý homovestit. Těšil se jako malé dítě na každou druhou neděli, kdy jeho manželka odcházela s kamarádkami na drink, až opět otevře skříň, v níž na samém dně v krabici tiše odpočívaly ony. Přísně zakázané svršky.

Čtenář musí pochopit, že v době, kdy Göndr žil, společnost považovala za nepřírozené, mimo jiné, dvě věci – být pohlavně vyhraněný a být homovestit. O tom, jestli je dobré být pohlavně vyhraněný se vedly pouze undergroundové diskuse v sexuálním disentu. Veřejně a oficiálně se razilo: „Když se prezentujeme a oblékáme z pohlavního hlediska vyhraněně, jednoznačně tím diskriminujeme onu část našeho já, která je jiná, a jejíž znaky nás přiřazují k druhému

pohlaví a která, kdyby do toho mohla mluvit, ráda by si na sebe vzala něco jiného!" „Je politicky a občansky nekorektní oblékat a chovat se JEN jako muž nebo žena. Je společensky nevhodné zvýrazňovat svou pohlavní odlišnost. Nechme proto v sobě zářit naši všeobjímající duši!" Také bylo v módě heslo: „Nezajímá mě co máš mezi nohama, ale co máš mezi ušima". A tak podobně. Vždyť člověk, který rezignoval na pohlavní míšenství, na tolik proklamovanou pohlavní různorodost a pestrost, a chodil jako by se nechumelilo v pánském, užíval pánské jméno, a ještě k tomu jako pán každým coulem vypadal, tak takový člověk to neměl lehké. Těch ústrků a pošklebování, co zažil. Těch problémů a hanlivých přízvisek, co si vytrpěl. Každý slušný občan tedy raději nosil šaty tak, aby bylo vidět, že je orientovaný napříč celým smíšeným pohlavním spektrem. Jen někteří lidé - intoši, básníci a kotelníci - si dovolovali vzbouřit se proti tradici a potajmu nosili košile, trenýrky, kalhoty, kouřili, byli chlupatí a mluvili sprostě.

Náš Göndr, protože stejně jako většina lidí především dbal o to, aby byl navenek slušným občanem, neměl o existenci této subkultury téměř žádné poněti. Vždy si myslel a utvrzoval se v tom, že je a do smrti bude na světě se svou PORUCHOU sám a protože internet nebyl v té době právě levný, zato šíleně cenzurovaný, nic ho nemohlo přesvědčit o opaku. I proto se naučil své potěšení tak dovedně, jak se alespoň domníval, skrývat. Jaké bylo tedy jeho překvapení, když jednou takhle odpoledne v neděli – zrovinka si hověl v křesle v kanadách, montérkách a khaki košili, opásaný kulometným nábojovým pásem, neoholený, napatlaný šmírou z kelímku, s cigárem ubaleným z vlastnoručně pokoutně vypěstovaného tabáku v jedné a s plechovkou špatného piva z černého trhu v druhé ruce, listující ohmataným, půlstoletí starým časopisem Playboy – uslyšel za sebou známý hlas, jako když máslo ukrajuje: „Tak se na něho podívejte, pane doktore. To je ale hnusák, co?!"

Göndrovi leknutím vypadlo cigáro, když za sebou uviděl stát svou drsnou a evidentně pořádně naštvanou manželku s jakousi cizí osobou. Okamžitě se celý zpotil a ač jindy by se mu to nesmírně líbilo, protože v té době se nesmělo být zpotený ani při těžké práci, právě teď neměl na pocity rozkoše ani pomyšlení.

„Ahoj, dáte si loka?" Oslovil s nadějí v hlase příchozí. Sám pro sebe si v duchu doplnil: „Do prdele, průser." Chránil se ovšem dát najevo jakoukoli chlapskou reakci, která by ho v dané situaci ještě více znemožnila.

„Csss, sis vážně myslel, že o TOM nevim? Ještěže se znám tady s Lud'ou. Jako psycholog se s TÍM už setkal, takže ti snad z TOHO pomůže ven, než se všichni dozví, jakýho úchyla jsem si

to ve skutečnosti vzala! Vid', Luďo!" Göndrova manželka, zabalená v elegantní uniformní pytlovině přesně podle diktátu antisexistické módy, postrčila zástupce medicíny do místnosti. Také Luďa byl od pohledu tím typem, který byl nyní všude protěžován. Dnes bychom řekli: skutečný genderfuck. Jenže v té době již neexistovalo nic z toho, co známe dnes jako gender. Gender byl už jen pojmem z historie a s ním zmizely ženské a mužské role, sexismus, šovinismus, machismus a misogynství, ovšem namísto toho potichu nastoupilo něco stejně rigidního. A nabíralo to na stejné zkosnatělosti a nekompromisní strnulosti.

Androgynní Luďa, z dálky téměř k nerozeznání od Göndrovi manželky, udělal na Göndra přísný kukuč a nespouštějíce z něho zrak, sladce podotkl: „Neboj se Johanko, já si s tvým mužíčkem promluvím a všecičko dáme pěkně do pořádku." Johanka mrskla okem po Göndrovi, který se pokoušel alespoň nenápadně nohou zasunout Playboye pod gauč: „Se na něho podívej... von je vážně úchyl... jéžiš, co sem komu udělala!"

Když za sebou Johanka přivřela nepatrně dveře, aby dala jasně najevo, že odborníkovi dopřeje jen omezeného soukromí, Luďa usedl do křesla naproti Göndrovi a nasadil cvičený přátelský výraz.

„Neměl by ses tomu tak poddávat, Göndře." Zkusil to nejdřív vemlouvavě. „Chápu, jak je to těžké, ale podívej, nemůžeš se nám tady chovat tímhle překonaným způsobem. Uvědom si, jak je nádherné existovat v atmosféře sexuální pestrosti a neopomíjet nic z toho, co nám bylo kulturním a sociálním vývojem naděleno... Na nějaké chromozómy XX a XY se přece dnes už dávno nehraje. Homovestismus je sice PORUCHA, ale ... a to si uvědom ... dá se léčit!"

Johanka si vedle v kuchyni broukala, ale ne příliš nahlas, aby slyšela, co si Ludvík s Göndrem povídají. Bytem se začala šířit vůně acetonu, neklamně znamení, že si ke zpěvu otevřela lak na nehty. Göndr stále ještě v duchu přemítal, jaké asi tenhle průser bude mít následky, a také popravdě nevěděl, co na to říct. Nemohlo mu ovšem uniknout, že Luďa snaživě zvýšil hlas, aby Johanka dobře slyšela. Patolízal, blesklo Göndrovi hlavou. Nejspíš jeden z těch, co spí s chlapem kvůli kariéře. Proč já nejsem teplej, ti to maj' dneska nejjednodušší!

„Podívej se Göndře, uvědom si jedno." Nepřestával Luďa hučet. „Kdyby každý muž byl takhle pohlavně vyhraněný, takhle divně maskulinní, uvědomuješ si, jak by to dopadlo? Pak by se nám tady mohl rozbujet sexismus. Hrozivě by se zvýšil potenciál pro diskriminaci podle pohlaví a lidi by si přestali tak báječně rozumět. Muži by získali převahu, což není přirozené a vůbec, kdo to kdy viděl, chovat se a vypadat takhle homogenně? Jak bychom k tomu přišli

my, translidé? A bisexuálové? A? A ... a .. zkrátka a dobře, kontrola rozmanitosti, a to jakékoli, musí být!"

Zapáleně hovořící a gestikulující lékař už zvedal zařatou pěst, aby s ní na potvrzení svých slov chlapsky praštil do stolu, ale pak si uvědomil, jak kontrastně s jeho proslovem by to působilo.

„Já to spálím“, řekl Göndr, aniž by to měl v úmyslu skutečně udělat. „Půjdu do sebe.“

„No vidíš, to je první krok“, Luďa se rozzářil. Ještě by si mohl zahrozit prstíčkem, pomyslel si Göndr. Luďa nervózně pohlédl na hodinky a zahrozil na Göndra prstíčkem. „Podívej, momentálně trochu spěchám, ale pozvu tě k nám na kliniku.“ „Johanko, ať nezmeškáme ten softbó!“ zašveholil směrem ke kuchyni. Johanka strčila hlavu do obývacího pokoje a s milým rozloučením „přijď někdy večer“ demonstrativně práskla dveřmi.

„To je ten nahromaděný stres. Jak jsem poznal, má o tebe Göndře velkou starost. A abych nezapomněl, tady je moje vizitka. Přijď bez objednání, kdykoli se ti to bude hodit. Sázím svůj diplom na to, že se ti u nás bude určitě líbit!“

Poté, co Luďa odplul, Göndr osaměl. V ruce žmoulal vizitku a nevěděl jestli se má smát nebo ze cviku, kvůli své šéfové v práci, ukápnout nějakou tu slzu. Aspoň doma ne, rozhodl se. „Běž tam kde končí záda a slunce nesvítí“, pronesl k již nepřítomnému Luďovi. Zároveň dostal strašnou chuť (pro mužské homovestity typickou) dát někomu přes držku a pořádně se s někým porvat. Jenže nevlastnil už ani svůj památečný boxerský pytel po dědečkovi, který musel pod Johaniným nátlakem („to víš, sousedi nás udají, že provozujeme zakázaný sporty“) nedávno vyhodit. Kecl si proto znovu do křesla, upil zvětralého moku a konečně si prohlédl vizitku nezvaného návštěvníka.

„Čěče, nejsem já kus hovězího!“ protřel si oči, jestli správně vidí. „Třeba ten Luďa nakonec není takovej prevít a má pochopení. Jasně, že před Johanou musel zahrát divadýlko. A v tom spolku určitě budou mít nějaký historický knížky.“ Göndr ucítil pozitivní závan minulosti a rozhodl se, že se na konci týdne přece jen na uvedenou adresu vypraví.

V pátek po obědě vyrazil. Nic mu nebránilo – v práci padla a Johana dala předem vědět, že půjde na drink se svými lesbickými kamarádkami, přestože sama byla orientovaná opačně. Ani za nic by ale nedopustila, aby ji v zaměstnání kolegyně pomluvíly. Mít alespoň jednu

lesbickou kamarádku bylo v té době velmi moderní a z hlediska personálně-pracovního profilu velmi žádané.

Ulice vypadaly úplně všedně. Göndra zoufale deptali všudypřítomní metrosexuálové, queer bytosti, androgyni, zženštilí mužové a maskulinně vyhlížející ženy. Existují ještě vůbec šťavnaté, poslušné sexy baby, co se chtějí líbit správným tvrdým chlapům jako jsem já? Existují ještě vůbec jiní tvrdí chlapi – jako jsem já? ptal se sám sebe zoufale Göndr. Moc jich už tedy nezbývalo, kdybychom mu chtěli odpovědět. A pokud ano, přežívali ve stínu na okraji společnosti, bez zájmu ostatních a bez valné šance na kvalitní život. Mainstream byl tvořen převážně žen-lidmi, muž-lidmi a trans-lidmi, ovšem rozpoznat je mezi sebou byla věc pěkně zapeklitá. Seznamovací rituály a snahy o plození potomstva se tak odehrávaly v dobrodružné rovině neustálých pokusů a omylů. Dlužno podotknout, že ženám, kterých byla většina, takový systém příliš nevadil. Měli (ano, měkké i je na místě, český pravopis se také sjednotil a přizpůsobil nové době) povětšinou plné zuby staletí trvajících patriarchátu a nyní, když se kormidlo dějin konečně trochu vychýlilo v jejich prospěch, absolutní rovnost práv si báječně užívali i hospodyňky z tradičně konzervativních rodin. Na druhé straně, co si muži dělali se svými ženami a ženy se svými muži doma, to byla jiná věc. V mnoha domácnostech stále přežíval duch patriarchátu podobně skrytě, jako kdysi dávno záliba mnohých mužů v životě pod pantoflem. Ovšem stejně jako tehdejší muži drželi dnešní ženy podobné orientace pěkně pod pokličkou. Sexy prádlo už nebylo vystavováno každému na odiv, ale prodávalo se výlučně na občanský průkaz. Sexy křivky těla bylo možné ukázat, ale jen na místech k tomu vyhrazených. Dříve tak všudypřítomný kult ženské krásy bujel pouze v pololegálních, tvrdě kontrolovaných mezích.

Vozidlo MHD vyvrhlo zamyšleného Göndra ve starém centru města zástupy lidí a on se dral, aby už byl pryč z těchto míst, kam jeho noha příliš často nevkročila a raději je přenechávala nájezdům všech těch divnejch osob a holubů.

„Vy jste student?“ zeptal se ho vágus v kamrlíku. Göndr polkl. Omšelou kamennou budovu s příslušným č.p. našel v uličkách snadno, ale ten člověk s dredama a jednoznačným mužným vzezřením, sedící ve skleněné kukani u vchodu, ho poněkud překvapil. Hlavně svým plnovousem, který bylo dnes možné vidat už jen na dobových fotografiích.

„Ne, já... jdu za předsedou. Za panem Borovských. Jestli tu je.“ Zamával vágusovi před nosem vizitkou. Podezíravý vousatý dredař, když kartičku uviděl, úplně roztál. „Jo táák, čéče, pročs to neřek hned. Vem to dolů a doprava.“ Göndr váhavě sešel po točitých schodech do

přízemí, kde narazil na masivní, nijak neoznačené dveře. Zpoza nich doléhalo k jeho uším tlumené rockové dunění a ve vzduchu ucítil chabou vůni spálenin jisté rostliny, která mu připomněla dětství. Rozrušeně vzal za kliku a zpocenou dlaní pomalu otevřel. Tam, kde původně čekal knihovnu, studovnu nebo jiný suchopárný prostor, spatřil RÁJ. Pod točitými schody a oblaky dýmu a kouře se rozprostíral útulný homovestřácký pajzl.

Společně s partou několika odrbaných chlápků se po celé odpoledne oddávali vysněným orgiím. Jako zlatý hřeb večera byl promítnut klasický film *Pretty Woman*, prostříhaný nádhernými sexistickými reklamami. Při projekci pánové občas jurodivě plácli po zadku dvě polonahé servírky, které jim chvatně dolívali půlitry a donášeli objednaná svinstva atakující jejich hladinu cholesterolu. Nějaký tvor, ne nepodobný jiné mladé ženě, kousek od nich umně předstíral tanec u tyče, za což bral tučný honorář. Na zdi visel zažloutlý kalendář Pirelli s dvanácti národními Miss jako vzpomínka na dobu, kdy ještě nebyly tyto soutěže zakázané a Göndr si s rozkoší utíral mastnou bradu do dobového bryndáčku s nápisem „In bed with Madonna“. Právě dojídal biftek na sádle, který mocně zapíjel pravou archivní plzní. Lud'a si ho příliš nevyšimal, celou svou pozornost věnoval promítanému snímku, komentoval jednotlivé scény a lačně přitom sahal po cigaretách z balíčku na stole. Při závěrečných titulcích si s rozkoší zapálil novou, labužnický potáhl a vypustil kroužky dýmu. Pohlédl na svého spolustolovníka: „Nediv se mně, kamaráde. Když za mnou přišla tvá žena a řekla mi co se děje, musel jsem se zachovat jako profík. Chápeš, ne?“ „Ukaž, co tu dnes máme.“ Spokojený Lud'a, když viděl, že se na něho jeho nový přítel nezlobí, zkušeně zalovil pod gaučem. Nahmátl hledanou tiskovinu a tvář se mu rozjasnila. „Vole, to jsou kosti.“

Göndr, místo aby projevil zájem o v kůži vázanou sbírku časopisů *Playboy*, jen něco zamumlal. Zdálo se mu toho štěstí nějak příliš najednou. Raději se obezřetně zeptal: „Ty hele, Lud'o, ty jsi taky, ten... homovestit?“

„Ph, co je to za výraz.“ Odfrkl si doktůrek. „Svět se zbláznil, kamaráde. Přece není nic špatného vystupovat jako správnej chlap? Bej trochu cítit potem po pořádný práci, neholit se každěj den, neměnit košili každěj den ... mít maličko pupek... ..sem tam si poplácat maminu, občas jí jednu vlepit... tedy co to říkám, to ne samozřejmě... ale zkrátka a jasně ... vydělávat, živit, přepínat a bejt doma pánem, ne? Ohrožuju společnost, když se chovám jako samec? Neohrožuju. Čili je to diskriminace. Nemám pravdu, chlapi?“

Odpoledne pokročilo a Luďa s Göndrem setrvali v družném hovoru v podobném duchu se stejně postiženými přáteli až do pozdních večerních hodin.

„A čoveče, to sem ti ještě neřek, my tu máme i takovej malej – nelegální, ale náš – vopravdickej bordel!“ Oba notně podroušení pánové vyšli na ulici, překlópýtali ji a vstoupili do protějšího domu. Jenže neurazili ani pár schodů do prvního patra a Göndr zůstal zkoprněle stát. Shora k nim scházela žena. Co povídám, na první pohled OPRAVDOVÁ ŽENA! Oči mohl Göndr nechat na jejím hornatém výstřihu a ladných nohách necudně rašících z odvážené mini, za což by jistě vyfasovala na ulici od strážníka mastnou pokutu. Jen ten bílý lékařský plášť se k ní podle Göndrova názoru jaksi nehodil.

„Ta je z toho bordelu, vid' že jo? Klinik sex, že jo“ Zašeptal Göndr k Luďovi s nadějí v hlase.

„Ahoj“, zamával na krásnou konkubínu.

Luďa kupodivu postupně zrudl, zřialověl a zblednul.

„Dobrý den, paní primářko“, hlesl.

„No vy zas vypadáte, pane kolego. To je pan Göndr, jestli se nemýlím? Těší mě, kolega Borovských mi o vás vyprávěl. Jak vidím, diagnostické vyšetření jste již absolvovali, že?“ Obrátila se žena opět ke svému kolegovi a z očí jakoby jí vyšlehl plamenomet.

„Ano, diagnóza je povrt... potvrzena.“ Zažrblal Luďa těžkým jazykem a poplácal Göndra po rameni. „Porucha multi... multisexuální identity a homovestismus jako... jako bejk!“

„Pane kolego!“ Žena se rozhlédla, jestli jsou stále sami. „Musím vám říci, že ta vaše experimentální metoda kognitivní diagnostiky je pro náš sexuologický ústav nepochybně zajímavá. Sponzoři z jistých kruhů se jen hrnou. Ale dávejte si pozor, ať se vám to nevymkne z rukou! Doneslo se mi, že v prostorách našeho ústavu má být kromě toho vašeho homovestického klubu něco jako veřejný dům? Nevíte o tom něco? Přijďte ke mně zítra v devět, pokud vás nebude bolet hlava, ano? Ovšem, ovšem, já vím co chcete říci. Výsledky. Jistě, výsledky, ty vám nemohu upřít. Musíme si však pohovořit o metodách, které aplikujete. A ovládejte se před pacientem, hergot!“

Osaměli a Göndr se přes pět plzní kolujících v jeho žilách nemohl zbavit dojmu, že do kýženého bordelu dnes už nedojdou.

<http://www.translide.cz/utrpeni>

Komentáře: 5

Shlédnuto: 3245x

=> *Fakt se mi to moc líbilo, je to vtipný a nápaditý... No, snad až na tu shodu jmen...:) Ačkoli, taky mám jednoho takovýho Gõndera doma :))) (*Johanka*)*

=> *Ooops, nechala jsem tam uprostřed jeden nedodělek, ale třeba si toho nikdo nevšimne :)) Johanko, tak to jsem vážně ráda, že zrovna tobě se to líbilo. Říkala jsem si, možná se jí dotkne, že je po ní pojmenovaná taková fúrie :) Ale to jméno je použité jen proto, že mi přijde neobvyklé a hezké ;) (Dominika)*

=> *Móóóoc hezké, ftipné, výstižné, naprosto úžasné a originelní. Smekám svůj slamáček... :))) ... a prosím, bude další díl? (Geminy)*

=> *2Gem - další díl bude, když ho někdo napíše ;) Já to ale asi nebudu, nenapadlo mě o tom uvažovat :) (Dominika)*

=> *Koukám, že chválou tu nikdo nešetřil - nezbyvá mi než se přidat!!! :D Fakt, něco tak ftipnýho jsem už dlouho nečet... Po pravdě, Dominiko...eeee -e ...nemám slov - holky už všechno řekly přede mnou! :d Diky. (Sisley)*

4. Hidžry (Jiřina, MtF)

Už odmala mě přitahoval ženský svět, zatímco mužský pro mě byl jen nepochopitelný zmatek, kterému se musím naučit, abych příliš nevybočovala z řady. Naučila jsem se tak mužské vzory chování i výhody, které z toho plynou. Potají jsem však přitom četla dívčí romány, zkoušela se líčit a ztotožňovala se s ženskými postavami.

Ještě po dvacátém roce života jsem vše před okolím úzkostlivě tajila. Postupně ale vědomí mého ženského já nabývalo na síle a nakonec jsem se rozhodla vystoupit takto na veřejnosti a přestat předstírat něco, co nejsem.

Nikdy bych si neodpustila zůstat se schovávat do konce života za masku muže, kterého do té doby všichni znali, jen proto, abych nenarušila své vztahy s okolím. Teď už vím, že jsem dobře udělala a přestože můj dosavadní život se změnil k nepoznání, našla jsem konečně své přirozené já.

Asi nejpodstatnější změnou byl můj rozchod s rodiči a s tím související komplikace při studiu vysoké školy. Původně jsem si – značně naivně – myslela, že moji cestu za štěstím podpoří a budou rádi, že jsem našla sama sebe. Dopadlo to ale zcela opačně a dostala jsem na výběr, že doma mohu zůstat jen jako kluk. A protože jsem holka, byla to jasné rozhodování.

V evropských zemích není transsexualita nijak zažitá a ještě donedávna byla silně odsuzována a chybně ztotožňována s homosexualitou. Naproti tomu existují země, kde má i transsexuální minorita po staletí své místo ve společnosti. Příkladem může být Indie a některé okolní země, kde se její členové (nebo přesněji členky) označují jako hidžry. Ve skutečnosti pod tento pojem spadá mnohem širší okruh lidí s dalším odchylkami v sexuální identitě i orientaci, proto se význam tohoto slova může posouvat jinam, kromě transsexuálních lidí jsou zde například i homosexuálové a hermafrodité.

Dnes jsou hidžry diskriminovanou částí společnosti, nebyvalo tomu tak ale vždy. Jejich otevřené odsuzování začalo až v době anglické nadvlády, kdy se zde začaly prosazovat evropské normy bez přílišných ohledů na dosavadní společenské uspořádání. Tak byly hidžry zbaveny svého dřívějšího rovnoprávného postavení.

V pohledu tamní společnosti se hidžrou člověk nestává až po přihlášení se k této komunitě, ale je tak brán i zpětně, jako by hidžrou vždy byl. Evropa má v tomto směru podstatně zastaralejší názory a žena, která se narodila jako muž je i po fyzické změně často brána jen jako „předělaný muž“ - což je zcela mylné pojetí. Operaci z nikoho ženu neudělá, ta pouze zbaví člověka toho, co cítí, že má navíc a co mu komplikuje život právně i fyzicky.

Když jsem pro svoji transsexualitu musela opustit domov, hledala jsem na Netu články, které by mě pomohly překonat samotu a zaujaly mě právě některé příběhy hidžer pro jejich podobnost s mým. Poté, co se rozhodly veřejně přijmout ženskou roli, museli opustit své rodiny i zázemí a vydat se do neznáma a začít žít sice od nuly, ale zato tak, jak to cítí.

Během století své existence si hidžry vytvořily pozoruhodnou organizaci svého společenství, složeného z virtuálních rodin, kam nové členky vstupují v pozicích dcer. Přijímají ženské jméno i vizáž a podrobují se tomu, co by se dalo označit za velmi primitivní způsob změny pohlaví. Ačkoliv se při těchto zákrocích jako jediné anestetikum používá opium, je to očekávaná událost, znamenající vstup do nového života.

U nás k podobnému organizování nedochází a bylo by to i zbytečné, v naprosté většině případů se rodina i okolí s novým stavem věcí smíří. Přesto je v této komunitě silná solidarita.

Proto když jsem se najednou ocitla bez domova, mohla jsem v prvních dnech přespávat právě u kamarádek z této skupiny. Byla to pomoc především psychická, protože jsem se cítila beznadějně sama. Postupně se ale vše začalo obracet k lepšímu. Poznala jsem nové lidi, pro které už jsem byla holka a to byla dostatečná kompenzace za všechny ostatní ztráty.

Fyzická změna mě čeká za několik měsíců. Pocity mám rozporuplné, je zde budoucnost, v níž se po fyzické stránce nebudu muset cítit méněcenně pro svoji fyzickou odlišnost, je zde ale i strach. Po více než deseti letech, během kterých jsem si tak sebe představovala, je ten okamžik najednou zde. Blíží se konec dlouhé cesty a za ní je úplný začátek cesty nové, dosud jen nepříliš poznané.

Když hodnotím několik uplynulých měsíců, je pravdou, že jsem celou řadu věcí ztratila. Při odchodu jsem si do batohu vzala jen zásobu oblečení a pár drobností. Už se tam nevešly fotografie a poznámky z trampů, spotovní vybavení ani sešity do školy – ty jsem ale díky vzdálenějším příbuzným získala z velké části zpět. Jako hodně velkou újmu беру, že nedostuduji s těmi, s nimiž jsem v prvním ročníku začínala a že tak neuvidí moji přeměnu až do konce.

Přesto ale vím, že klady převažují. Je to něco nevyjadřitelného uvnitř mě, co by se asi nejlépe dalo vystihnout vyjádřením „svoboda v projevu mého já“. Povzbuzující je také reakce lidí v okolí, kteří v naprosté většině vše respektují a neohlížejí se na moji minulost.

Vstoupila jsem tak naplno do nového světa, o němž vím, že je pro mě tím pravým. Vše, co dělám, dělám najednou raději, protože jsem si uvědomila své já. A tak snad jedinou věcí, které bych mohla litovat, je, že jsem se k veřejnému odhalení neodhodlala dříve.

<http://www.translide.cz/hidzry>

Komentáře: 4

Shlédnuto: 4703x

=> Bohužel, přeměnu Jiřiny až do konce neuvidí nikdo z nás :(Doufejme, že smutných konců k tak nadějným příběhům bude ubývat.. (Yoshiyuki)

=> Chce to důkladný rozbor v čem byl problém a to na straně - komise či objednávek v nemocnici ! A v neposlední řadě řádná informovanost rodin, přátel a společnosti. Ano po

*14letém boji o vlastní osobnost to vůbec není jednoduché, dnes pro mne ani pro nikoho z nás !
(Milka)*

*=> Přečetla jsem si oznámení redakce a jsem šokovaná, otřesená. Neznala jsem Jiřinu ani trochu. Ale copak tohle je důvod k odchodu - odložení operace? Jakkoli chápu, že to každý nese jinak a někdo obzvlášť těžce, mám pocit, že v tom muselo být víc. Některým holkám, pokud si pamatuji, byla operace taky odložena, dvakrát. Tehdy šlo o krok ze strany nemocnice. Možná v případě Jiřiny zařadila komise, ošetřující lékař/ka? Prosím toho, kdo jste ji znal, aby napsal, co jejímu rozhodnutí předcházelo. To se přece nesmí opakovat.
(Dominika)*

=> Nemůžu tomu uvěřit, poznala jsem Jiřinu jako holku do nepohody, která se dokáže prát se životem. Pro psunutí termínu o Pár týdnů (měsíců) se přece nevzdává celý život, byla tak blízko, tak proč??? (Katka)

5. Příběh (Miriam, MtF)

Narodila jsem se jako kluk, ale na rozdíl od jiných trans žen jsem už v šesti letech zjistila, že chci nosit dívčí oblečení. Do puberty zůstalo taky jenom u toho (vždy potají) a jinak jsem vedla normální chlapecký život. Prala jsem se s klukama, a prováděla různé ty dětské lumpárny.

Pak přišla puberta a já se začala zajímat o holky, přišlo mi to normální, co ale normální nebylo - bylo to, že jsem měla pořád větší a větší touhu být ženou. Nejenom v oblékání, ale i ve vystupování, chování, chtěla jsem, aby mě tak okolí bralo - narazila jsem na tvrdou zeď a pořád přemýšlela, co to se mnou kruci je. Jsem blázen? Vždyť se mi líbí holky a kluci mě vůbec nepřitahují, ale chci být zároveň žena. Nejvíc mi vycházela identifikace, že jsem transsexuální lesba.

Ano, už ve 14-ti letech jsem toho věděla hodně, protože se ale nenašel nikdo, kdo by mi mohl poradit, tak jsem začala navštěvovat knihovny a snažila jsem se dozvědět co nejvíce. Tato představa byla pro mne však natolik nepředstavitelná, že jsem tomu prostě nechtěla uvěřit a hrála jsem dál mužskou roli.

Měla jsem několik neúspěšných bezvýznamných školních vztahů a neustále jsem se snažila

potlačit svoji ženskou identitu. To přece nemůže být pravda, to je příliš šílené apod. Takhle jsem to zvládala až do léta loňského roku, kdy jsem měla další vážný a neúspěšný vztah s holkou. Fyzické hodiny odbíjejí a já jsem byla pořád panic ;) Nechtěla jsem to jako kluk, ale jako holka.

Pak jsem se loni na podzim nervově sesypala. Chtěla jsem se zabít, ale zároveň jsem chtěla vést život po svém. Neudělala jsem to a zhroutila jsem se. Od té doby až do dneška jsem strávila čas v rukou psychiatrů a 3 týdny hospitalizace v nemocnici. Doktoři a sexuologové to označili jako poruchu osobnosti, ale já vím, že jsem ženou už od narození.

V současnosti jsem zase v pracovním procesu a beru antidepresiva. Opět jsem se marně pokusila všem vysvětlit, co se mnou je. Spousta lidí mě opustila a ten zbytek to bere jako nutné zlo a nemám vůbec nikoho, s kým bych si mohla vyměnit zkušenosti, popovídat si a nepředstírat, že jsem někdo jiný. Jsem proto rozhodnuta vyhledat odbornou pomoc. Ze všeho nejhorší je na tom všem ale ta izolovanost od společnosti a samota.

<http://www.translide.cz/pribeh>

Komentáře: 2

Shlédnuto: 4557x

=> Jsi hodne zvlastni a kdybys nebydlela tak daleko tak ten cas stebou stravim a chtela bych te videt stastnou prave jsi me tim dala i slzu do oci jak to mas tezke skoda. (Tapetka)

=> Ahoj Miriam,na úvod mé reakce opravdu doufám,že teď už se Ti daří trochu lépe,než když jsi psala zoufalá slova svého příběhu. Myslím,že i přesto,že to máš jistě v mnohých ohledech těžší než "ostatní",lze na Tvé situaci určitě najít i velká pozitiva.Vždyť před Tebou lidé nevědomky odhalují ,více než před ostatními,co mají v myslech.Zda jsou netolerantní ignoranti,nebo tolerantní a chápaví,schopní vcítit se do druhého člověka.To lidé takzvané "bezproblémoví" tuto možnost odhalení svého okolí mají mnohem menší.Ty máš tu výsadu proniknout do jejich duše a pokud ji mají ošklivou a ubližující,už s nimi dále nemusíš ztrácet čas. Přeju Ti z celého srdce,aby jsi našla rovnováhu a naučila se mít ráda sama sebe,protože potom Tě budou mít rádi také ostatní.A jenom když budeš sebevědomně stát za tím jaká jsi,prokážeš velkou službu také ostatním lidem s podobnými problémy jaké teď řešíš i ty sama.,protože díky tomuto Tvému postoji si většina Tvých přátel a známých řekne"vždyť ta Miriam je fajn,tak třeba stejně fajn jsou i ostatní trandíci a to je šance...šance pro ostatní

bezradné. Hodně štěstí a když,tak napiš,pokračování svého příběhu a já a určitě i mnoho ostatních ,budeme doufat,že to bude příběh o poznání veselejší:) (Sardé)

6. Životní příběh (Tamara, MtF)

Vážený čtenáři, byla jsem oslovena jedním kamarádem, zda bych nepřispěla na tento web a nenapsala pár řádek o tom, jak probíhal (a vlastně ještě probíhá) můj coming-out. Nejsem žádná spisovatelka, ale přislíbila jsem, že se o to pokusím. A zde je výsledek mého snažení.

Narodila jsem se jednoho, snad i krásného, prosincového dne roku 1971. Dostala jsem jméno Tomáš. Doma už na mě čekal o rok a půl starší bráška. Žili jsme (a stále žijem) na malé vesnici. Mládí probíhalo asi jako u většiny MtF. Obdivovala jsem hračky, se kterými si hrála má sestřenka a litovala, že takové nedostávám. Přála jsem si být jako ona, holčička, a každý večer jsem prosila boha (i když nikdy jsme nebyli věřící rodina), abych se ráno probudila a bylo to tak.

Jenže se stále nic nedělo a já si dál musela hrát s bráškou, co se pořád chtěl jen prát. Bral mě s sebou mezi ostatní kluky a hráli jsme fotbal (který mě ale vůbec nebavil) nebo nohejbal, tenis (to už bylo lepší) a vyváděli jsme různé „klukoviny“. Já ale vždycky stála spíše v pozadí a do ničeho se nehrnula.

Teď s odstupem času jsem ale za tyhle léta vděčná, protože nebýt brášky, neměla bych takový kontakt s ostatními dětmi. Možná v dětství, ale když jsem procházela pubertou, byla jsem uzavřenější a nikam se mi chodit nechtělo. Radši jsem totiž vždycky kamarádila s dívkami, a tak je jasný, že se mi kluci posmívali. Tím, jak jsem stále chodila s bráškou, tak jsem vlastně zapadla do naší vesnické party, která se za ta léta vytvořila a jakž takž funguje dodnes (i když většina je už vdaná nebo ženatí).

Zatím jsem žila svůj uzavřený život, nikomu jsem se nesvěřovala. Do ničeho jsem neměla chuť a ani jsem pořádně nevěděla, co bych chtěla někdy v životě dělat. Zjistila jsem, že se mi líbí mí spolužáci ale i starší kluci a prožila jsem si na základní školy pár platonických lásek. Z toho jsem usoudila (už jsem měla nějaké informace z Bravíček apod.), že jsem nejspíš homosexuální. Všimla jsem si veškerých narážek a vtípků mířených nejen na mou osobu, a tak jsem se začala hlídat, moc se neprojevovala, aby si o mně nemyslel nikdo nic špatného. I

když jsem si myslela, že jsem homosexuální, přání změnit se v ženu mě nikdy neopouštělo, myslela jsem na to den co den.

Po základní škole jsem neměla ani páru, na jakou školu mám jít, a tak nakonec rozhodli rodiče. Asi i s ohledem na mou povahu vybrali ekonomickou školu. A to jsem byla docela ráda. Ve třídě se mnou byli jen 3 spolužáci a 29 spolužaček. Sice mi chvíli trvalo než jsem mezi ně zapadla, ale pak už si nemůžu na nic stěžovat. Vadil mi jen tělocvik. Ten jsme totiž měly vždycky dva ročníky všichni kluci dohromady.

Největší stud jsem pocítovala, když jsme měli jednou za měsíc plavání a já musela s klukama do sprch. Koupání mě bavilo, ale třeba přes léto jsem se vyhýbala koupalištím. Styděla jsem se za své tělo. Trošku mi narostla prsa, za což jsem mohla být sice ráda, ale dokud mě všichni brali jako kluka, bylo to pro mě nesnesitelné se někde ukazovat skoro nahá. Myslím, že holky ve třídě vycítily, že nejsem „ten pravej kluk“ a že se mnou asi není něco v pořádku. Všichni někde randili, jen já pořád nic...

Po složení maturitních zkoušek jsem si užívala, i když už pracovně, poslední prázdniny a v říjnu jsem narukovala na vojnu. A právě těsně před vojnou, na jedné vesnické zábavě, jsem se poprvé přiznala jedné kamarádce, která se mnou chtěla začít chodit, že jsem na kluky. Hned jsem měla obavy, ať to hlavně nikde neříká, ať se to nikdo jiný nedozví. Obrečela to a vtisknula mi telefonní číslo a ať jí kdykoliv, když budu potřebovat pomoc, zavolám. Od té doby už jsem ji nikdy neviděla, ani jí nezavolala. Z doslechu vím, že už je vdaná. A pak jsem narukovala...

Na vojně jsem strávila rok a půl. Můj strach a obavy částečně vyrovnávala naděje, že tam narazím na někoho se stejným problémem, což se mi za celou tu dobu ale nepoštěstilo. Na druhou stranu jsem tam chytila „dobrého fleka“. Hned po přijímači jsem byla přeřazena na RTZ-tku (rota týlového zabezpečení) a umístěna na ošetrovnu jako sběrač raněných. Vojáci na ošetrovně měli zvláštní privilegia, nemuseli např. pokaždé na rozcvičku a docela úspěšně se i vyhýbali šikaně (i když v menší míře mě to neminulo).

Naučila jsem se tam brát krev, píchat injekce, převazovat a ošetřovat nejrůznější zranění. Jeden čas jsem vypomáhala i na zubním oddělení, a tak jsem se navíc naučila míchat plomby, sterilizovat nástroje a vozit se na zubním křesle. Taky vím, jak vypadá rozlitá rtuť, co se přidávala do plomb.

Na vojně jsem si také poprvé zkusila podat inzerát do ANNONCE Kluk hledá kluka a hrozně se těšila na odpovědi. Přišlo jich asi dvacet. Pečlivě jsem je rozčlenila na ty, co přicházejí v úvahu a na ty ostatní. Ovšem moje stydlivá povaha opět zapracovala, a já i přesto, že jsem slibovala odepsat na každou odpověď, neodepsala na žádnou. Najednou jsem nevěděla, co bych na té schůzce dělala a měla jsem z toho husí kůži. Ale nakonec jsem přeci jen na jeden dopis, který byl jako jediný ze stejného města, kde jsem sloužila, odepsala. Viděli jsme se pak asi jen dvakrát. Nebyl to můj typ a ani já jeho, nebylo o čem si povídat. To byla moje první zkušenost zkontaktovat se.

Po vojně jsem nastoupila do práce. S naší vesnickou partou (holky a kluci) jsme každý víkend někde pařili a já v té době začala pít. Kouřit jsem začala už na vojně. S pitím přišly deprese a výčitky svědomí. Vždy, když jsem byla opilá, musela jsem se někomu svěřit. A tak jsem se s tím, že jsem na kluky, svěřovala nejdřív holkám a potom i pár klukům z party. Jejich reakce byly super. Buď jim to bylo jedno (kluci) a nebo by mi hrozně rádi pomohly (holky). A tak jsem se dostala (asi 3x) s holkama i do pražských gay podniků. Jejich seznamovací snahy ovšem vyšly vždycky naprázdno.

Doma stále nic nevěděli. Bála jsem se to říct hlavně kvůli tátovi. Ten mi neustále říkal, že se mám chovat jako chlap a vytáčela ho moje nešikovnost a ubrečenost, později vystřídaná vzdorovitostí. A mě vadilo, že každý ode mě očekával úplně jiné vlastnosti, než jaké jsem měla. A ty věčné otázky „jestli už mám holku a kdy se ožením...“

V roce 1995 táta zemřel, a já dost propadla alkoholu (i když už jsem s ním měla problémy předtím). Ale teď jsem to rozjela ještě víc. Přes týden vzorňák, ale o víkendu ze mě bylo zvíře. Z tahů jsem se vracela k ránu a pak prospala celý den. Zašlo to tak daleko, že jsem párkrát byla pryč od pátku až do neděle. Pak jsem se z toho do středy dostávala a v pátek nanovo. Máma byla nešťastná z tátovy smrti a ještě víc ze mě. Vždycky mě prosila, ať se vrátím domů brzo, nebo ať aspoň pošlu zprávu, kde jsem. Brácha na mě taky tlačil, ať už toho nechám a vzpamatuji se. Ale mě to bylo všechno jedno.

Zpočátku, když jsem se opila, jsem na své problémy zapomínala, později jsem s ostatními opilci po různých hospodách začala rozebírat jejich problémy a pak i ty moje. Po jedné takovéhle akci jsem se vrátila domů, kde čekala moje mamka. Měla jsem pěkně lítostivou náladu, sedly jsme si a já jí všechno vyklopila, že nevím co se životem, jak dál, že jsem na kluky. Obrečely jsme to obě, mamka říkala, že s tátou něco tušili. A teď jsem jí v tom teda utvrdila a přidala o další starost navíc.

Bráška, protože podniká, koupil počítač a já si vymohla připojení k internetu a tím začala další fáze. Surfovala jsem skoro každý večer, bylo to jak droga. Nejvíce času jsem strávila na chatu, kde jsem buď vystupovala jako žena nebo se seznamovala s gayi. Proběhlo dokonce i pár schůzek, ale všechny po první skončily. Nikdy nešlo o sex, ale zjišťovala jsem, že tenhle typ mužů nebude asi to pravé. Při mém brouzdání jsem také jednou narazila na stránky o transsexualitě, nejdříve jsem viděla pár holek s penisy, a tak jsem začala dále pátrat a našla i české stránky.

Tady, když jsem četla příběhy ostatních holek, jsem si začala uvědomovat o jaký problém vlastně jde a že mám ten samý. Svěřila jsem se pár nejlepším kamarádkám, ale ty bohužel nevěděly, jak mi pomoci. A tak jsem pátrala dál, až jsem se dostala i na kontakt na MUDr. Hanku Fifkovou. Zнала jsem ji už dávno z nejrůznějších časopisů, kde měla své pravidelné rubriky o sexu. A tak, po 31 letech hledání sebe sama, kdy už jsem si říkala, že takhle to už nejde dál, že to nikam nevede, jsem se rozhodla k ní objednat.

Bylo to o vánocích roku 2002. Poslala jsem ji e-mail a netrpělivě čekala na odpověď. Ta přišla v lednu s tím, že se mám objednat u sestřičky, a telefonní číslo. Moc dlouho jsem neváhala. Sestřička mě objednala na březen 2003. Byla jsem z toho dost nervózní, paní doktorka toho ze mě na první schůzce moc nedostala, jen že vím, že jsem transsexuální.

Napsala jsem svůj životopis a poslala jí ho. Na dalších schůzkách (konaly se tak po měsíci), jsme životopis pročitaly a povídaly si o něm. V dubnu jsem navštívila také první skupinku (setkání MtF a FtM u paní doktorky) a poprvé na vlastní oči viděla lidi se stejným nebo opačným problémem. Myslím, že mě to dost povzbudilo, protože dříve jsem si říkala, že ze mě nikdy pořádná holka být nemůže. Měřím 195 cm a v té době jsem vážila 105 kg. A tam jsem viděla vysoké, malé, i silnější holky a nikdy bych do nich neřekla, že žily předtím v mužské kůži. To mi dodalo sebevědomí, že když to zvládly ony, proč bych to nemohla zvládnout taky.

V květnu jsem dostala od paní doktorky seznam lékařů, ke kterým se mám objednat na různá vyšetření, která buď potvrdí nebo vyvrátí mou diagnózu. A já začala jezdit po doktorech. Začátkem června jsem oznámila doma, co podnikám a kam až chci dojít....ke změně pohlaví. Koupila jsem si knížku o transsexualitě a dala ji přečíst mamce i bráškově se švagrovou (už mají potomka, chci to stihnout dokud bude mimčo malý, aby nemělo problémy s mojí přeměnou). Pak následovala společně s mamkou návštěva semináře o transsexualitě, kde se dozvěděla další věci a mohla vidět i lidi se stejným problémem. Bohužel stále nechtěla uvěřit

tomu, že chci podstoupit změnu pohlaví a doufala, že mě to ještě rozmluví nebo že si to rozmyslím.

Všechna vyšetření dopadla dobře a všichni lékaři potvrdili, že jde o transsexualitu. A tak jsem na konci června zahájila hormonální terapii. Na konci září jsem začala docházet na laserovou epilaci obličeje a depilaci celého těla. V říjnu jsem společně s mamkou a bráchou navštívila paní doktorku, která jim celou léčbu vysvětlila. Od ní teprve pochopili (mě asi nechtěli uvěřit), že jiná cesta, než operativní změna pohlaví není (teda co se mého případu týká). A tak jsem se začala připravovat na další fázi.

Tato fáze se nazývá RLT (real life test) zkouška opravdového, skutečného života. V této fázi jsem měla začít žít jako žena ve všech oblastech svého života. Z tohoto přechodu jsem měla hrozné obavy a nedovedla jsem si to vůbec představit. Jak mám žít jako žena, když tak ještě nevypadám? Co s vousy? Vždyť mě každý bude považovat za blázna? Dokážu to vůbec? Vydržím ten tlak okolí? Po dlouhém rozhodování, kdy na tuto fázi přistoupím, jsem se rozhodla, že se budu snažit maximálně seznámit okolí s tím, o co tady vlastně jde.

A tak jsem si připravila dopis, ve kterém sděluji, co mě v nejbližší době čeká a také v něm vysvětluji, co to vlastně transsexualita je. Pracuji na malém městě ve státní správě. Mám asi 40 kolegů a kolegyně, s kterými si většinou tykám. Rozhodla jsem se, že jim dopis rozešlu e-mailem. Spoluobčany na vesnici jsem se rozhodla informovat také dopisem, ovšem poněkud zkrácenějším.

Začala jsem 6.10. na matrice, kde jsem si dala žádost o změnu jména. 8.10. jsem si nechala od kamarádky zastříhnout vlasy a udělat lehký světlý melír. 10.10. jsem měla v kapse rozhodnutí z matriky. V práci už kolegyně dlouho špekulovaly, co se se mnou děje, že si nechávám narůst delší vlasy, že pořád někam jezdím a jestli nemarodím a pořád na mě tlačily a chtěly se dozvědět, co se děje. Když jednou vedoucí ze srandy řekla: "Á, von se chce nechat předělat na ženskou!", a všichni se začaly smát, začala jsem se smát i já, ale zároveň jsem pěkně zčervenala. Tentokrát jsem to ještě zahrála do autu, ale druhý den, když se ptaly znovu jsem jim řekla pravdu.

Nechtěly tomu věřit, ale dala jsem jim přečíst připravený dopis a pochopily to. Slíbily, že si to zatím nechají pro sebe. 15.10. jsem navečer rozvezla dopisy po naší vsi, ale ne všem, pouze těm, co mě trochu víc znají (zbytek jsem doufala, že si to mezi sebou poví). 16.10. jsem ráno rozeslala dopis v práci a čekala, co se bude dít. Kolegyně z oddělení mi přišly popřát hodně

štěstí a přinesly mi mou první kytku. Pak jsem ještě dostala několik e-mailů, kde mi kolegyně i někteří kolegové přáli štěstí a pevné nervy v mém rozhodnutí. V poledne jsem si zašla nechat nastřelit mé první náušnice. 18.10. jsem navštívila kamarádku kosmetičku, ať mi trošku upraví obličej. 20.10. jsem přišla do práce oblečená jako žena. Bylo to utrpení, v práci ani moc ne, ale když jsem šla na oběd a pak nakupovat...

Chtěla jsem, aby se informace dostaly i k lidem, které sice neznám, ale často se s nimi setkávám. Proto jsem měla v kabelce fůru dopisů, které jsem pak rozdávala známým, co jsem potkala, nebo jsem je zanechala v obchodech, kam jsem nejčastěji chodila. Večer mi pak kamarádka kadeřnice opět upravila hlavu. Tentokrát celou obarvila na tmavší odstín. Druhý den jsem se totiž šla nechat vyfotit na nové doklady. 22.10. jsem si podala žádost o novou občanku. Tu jsem dostala 5.11. a hned i nový řidičák a technické průkazy. Pak začalo oznamování změny jména na ostatních úřadech.

Zpočátku jsem se této fázi hrozně bála, ale teď, po dvou měsících, už mi vystupování v ženské roli nevadí, sice někdy je mi líto, když se nějakí pubertáči zasmějou, ale myslím si, že většina lidí už o mém problému ví, a tak nějak ho berou. A zatím (musím to zaklepat) jsem se s žádnou negativní reakcí nesetkala. Jak říkala paní doktorka – dva měsíce se o tom bude povídat a pak se soused vyspí se sousedkou a na tohle se zapomene. :)

Tak takhle zatím probíhá můj coming-out. Silvestr jsem přežila a dokonce jsem dostala s přáním štěstí a zdraví do nového roku i pusu od kamaráda. Má první. A těch prvních věcí bude doufám ještě přibývat.

<http://www.translide.cz/zivotni-pribeh>

Komentáře: 2

Shlédnuto: 6027x

=> *Úžasne, tento príbeh mi vyrazil dych. prajem vsetko dobre a moj obdiv z plneho srdca. (Romano)*

=> *Teda, po přečtení tohoto životního příběhu musím říct KLOBOUK DOLŮ!!! PŘEJU HODNĚ ŠTĚSTÍ A SPOKOJENÝCH DNŮ. :O) (Šárka)*

7. A mám to za sebou! (MarekJ, FtM)

Tohle je věta, po které touží každý z nás. Odhodit svou minulost do kontejneru zapomnění a neohlídnout se více za ní. Nestavět už žádné hvězdné zámky a konečně žít

S myšlenkou, kdy to konečně skončí, jsem zápasil již od svého útlého mládí. Dokonce si toho všimla i má babička, kdy jsem jí již ve svých čtyřech letech vždy dělal scény, ať mi přišije šulínka, že chci čůrat u stromu jako Kája (to je můj bratranec :o)). Nedávno mi se slzami v očích řekla, že to o mně vždy tušila a já v tu chvíli hrozně zalitoval, že jsem kvůli nevyřešeným otázkám svého života za ní jezdil tak málo, skoro vůbec.

S rodiči to bylo trochu jiné. Ti se o tom nejdříve nechtěli vůbec bavit. Od mládí mě lámali k věcem, které jsem nenáviděl. Myslím, že i díky tomu se ze mě stalo zatrpklé dítě, které nechtělo chodit za kamarády ven, které místo do školy chodilo raději po městě a pořád se mračilo. I když podle mých rodičů jsem byl dítětem štěstěny, neboť mi šlo učení samo a na školy včetně vysoké jsem se dostal bez přijímacích zkoušek, pro mě to nebylo všechno. Neznamenalo to pro mě nic. Chtěl jsem něco jiného a už vůbec ne chodit ke zkouškám v kostýmku. Tak jsem ještě více zklamal své rodiče a skončil jsem se studiem. Postavil jsem se na vlastní nohy a odstěhoval se od rodičů. Pořád mě ale tížilo svědomí a strach, že je úplně ztratím a tak jsem se snažil žít tak, jak jsem se narodil, ale ono to nešlo.

Ve 26-ti letech jsem se po 11-ti letech svého docházení na sexuologii konečně rozhodl a začal brát hormony. Zajel jsem domů na návštěvu a mamce (táta nebyl naštěstí doma – bývalý voják z povolání) oznámil, že jestli nebude mé rozhodnutí akceptovat, tak ten vztah mezi námi ukončím. Byl jsem strachy bez sebe, neumím si život bez ní představit. NEDALA MĚ, HOLKA:o))!!!!

Táta se to dozvěděl o půl roku později. Měl jsem ho ale pojištěného, neboť u nás nepřímo velí mamka, tak to také dobře dopadlo (menší bouřka sice byla, ale dala se přežít...:o))). Od té doby mě ve všem podporovali a dodnes podporují. Oblíbili si i mojí přítelkyni, se kterou již několik let žiji a myslím si, že lepší rodiče jsem si nemohl vybrat – dřív jsem si to nemyslel.

Co se týče zaměstnání, měl jsem také moc velkou kliku. Před dvěma lety jsem začal pracovat pro jednu velkou firmu za pěkné peníze a díky mému šéfovi jsem mohl vystupovat jako muž. Stali se z nás přátelé a podpora z jeho strany je maximální.

Ke všemu tomuto štěstí jsem konečně dostal doporučení k operaci. Místo: Urologická klinika Motol. Nyní jsem řešil jediné dilema: "Doufám, že nebudu na pokoji s frndama!". Přítelkyně s mámou se tomu smáli, ale mně do smíchu moc nebylo. Při mém zarostlém obličejí a ochlupeném těle to byl velký problém a navíc mou osobu volali při indikační vizitě do ordinace jako slečnu (sestřička poté zůstala stát jako solný sloup, když mě uviděla). Ale nestalo se to, dostal jsem lůžko na pánském pokoji č. 8. 5.1.2005 v 9:00hod nastal ten dlouho očekávaný den. Po operaci (mastektomie + ovario-hysterektomie) 2 dny na JIP a zpět jako vánoční stromeček ověšený baňkami z krví a pytlíkem s močí mezi mé dva nové přátele.

Tři dny jsem se bál podívat při převazu na jizvy a hlavně na hrudník. To, co jsem dříve viděl na fotografiích jiných kluků, mně nahánělo hrůzu. Každý z lékařů, kteří chodili okukovat práci doc. Jarolíma, tuto jeho práci na mém těle opěvovali. Pak jsem to nevydržel a pod dekou jsem se se zadržným dechem konečně koukl. Vůbec se to nepodobalo těm fotografiím, které jsem předtím viděl. Na mém těle jsem opravdu měl to, co jsem vždycky chtěl a vůbec to nevypadalo strašně! Poprvé v životě jsem konečně začal být hrdý na své tělo, páni, to je pocit! A tímto chci panu doc. Jarolímovi strašně moc poděkovat za moc hezky odvedenou práci.

Ještě nějaké menší drobnosti bude nutno dopilovat a pak si už jenom budu svým falešným hlasem zpívat: "A mám to za sebou ...!"

<http://www.translide.cz/za-sebou>

Komentáře: 1

Shlédnuto: 4818x

=> Ahoj Marku, myslis, ze bys mi mohl treba poslat fotky jak to u Tebe dopadlo? Protoze ja to cele za sebou jeste nemam, tak zvažuji, kam jít a tak. No a samozrejme bych byl moc rad, aby to dopadlo co nejlíp (Sisley)

8. "Pár" údajů o mé maličkosti (Marek2, FtM)

28.12.1986 se to stalo, v jedné trutnovské porodnici se začaly načítat první vteřiny mého života. Narodil jsem se dvou lidem, kteří bohužel nebyli zaláskovaným párečkem a o dítě zjevně taky moc nestáli. Aspoň si to tedy myslím, protože bych nebyl dnes tam, kde jsem (v DD) a neměl tak zkažené dětství.

Ale zpět ke mně, rodiče mi dali jméno Marcela...jak sladké :o). To jméno mám bohužel ještě dnes a vždy, když mi tak někdo řekne, mám pocit, že mám motiv k vraždě. K tomu jménu se samozřejmě vztahovalo mnohem víc věcí....ženství je jako závazek a tak, když v porodnici někdo řekne: "Je to holka!", tak zkrátka je to holka a basta. V budoucnu jsou jí souzené panenky, šaticky, domácí práce, kluci a spousta jiných pitomostí.

Já jsem naštěstí měl docela kliku a tak jsem se dívčím šatům téměř vyhnul, panenky jsem ničil (jednou jsem je všechny vzal na koupaliště, hodil jsem je do bazénu a šel spokojeně domů :o), měl jsem i kočárek, ale do něj jsem dal novou panenku od babičky a dva nebo tři potkany, do rána nebyla ani panenka...ani kočárek), s klukama jsem se pouze bavil a domácím pracím jsem v DD skoro utekl. Ale nebylo všechno vždycky tak růžové, ač jsem byl v dětství výrazně klučicí, nebylo to nic platné...do 5 let jsem měl dlouhé vlasy, doma jsem musel docela dlouho nosit zástěru, vždy, když se něco dělilo na holky a kluky...já byl u holek.

Také v lásce to nebyl žádný med, běžně ve třídě kolovaly lístečky Chceš se mnou chodit? atd., rád bych se připojil, ale dokud jsem byl malý, veškeré pokusy byly brány za žert a v pubertě za nechutnou záležitost. Našlo se pár výjimek, které svolily, ale ony nebyly na kluky nebo jen experimentovaly. Teď už mám svojí lásku, Adélku (18), se kterou jsem už téměř 2 roky, ale když už mám přítelkyni, najde se zase pár lidí, co to kazí a mají nás za lesby. Strašně mě to štve, vůbec nic nemám proti homosexuálům, ale jde o to, že chci, aby všichni pochopili, že ten kdo se cítí být někým jiným, tak jím prostě je a všechna ostatní nařčení strašně bolí. No schválně, koho z vás nezalilo teplo u srdce, když vám někdo řekl chlapče, mladý muži, chlape,...? Mě to rozhodně pohladilo...nedávno jedna starší paní dumala nad mou identitou a druhá jí řekla, že jsem chlapec, že mám mužský hlas a i tak vypadám a pak dodala: "Ale že je hezký, jak děvčátko?" :o) Dobré přirovnání a když se to tak vezme, tak je to velmi zajímavé...tělesně holka...duševně kluk....podle paní tělesně kluk..... tváří holka.

Moje identita mi byla řekněme..divná... už v dětství. Jenže v té době dítě nic takového neřeší, prostě zavře oči a sní. Já to dělal taky tak a nebo jsem stál v noci u okna a přál jsem si, abych byl jiný. Jenže po nějaké době mě to omrzelo a dnes už mi táhne na 18 a v kouzla nevěřím. Když něco chcete, musíte se o to sami postarat. Když jsem byl doma, nemohl jsem se chovat přesně tak, jak bych chtěl a pak jsem šel do DD a trochu jsem na sobě zapracoval, nosím vytoužené trenky, mám vlasy nakrátko, mám přítelkyni (asi jsem blázen, ale už myslím na svatbu, už 2 roky spolu žijem v DD, víme o sobě naprosto všechno a je to super), říkám si

Marek, mluvím o sobě v mužském rodě, naprosto všichni o mně vědí, kým chci být atd. Tohle všechno je moc důležité a pak už zbývá "jen" operace.

V dětství jsem často chodil k psychologům, v 15 k psychiatrovi, který mi cpal prášky, ale žádný výsledek. V 16 jsem tedy začal chodit na sexuologii, ale po roce nicnedělání jsem přešel k Hance, kde se vše začíná dávat do pohybu. Možná, že už brzy budu sám sebou. Držím Vám všem, kdo máte všechno před sebou, palce. Klidně mi můžete i napsat, nebudu se vůbec zlobit - mylujutjecentrum.cz.

<http://www.translide.cz/ma-malickost>

Komentáře: 1

Shlédnuto: 5232x

=> *Víš když sem tuto osobu poznala, tak se mi zdála hodně v poho asik ze všech lidišek co znam v Klášterci nejvíc. mno bylo to asik tak, nejdřív sem si myslela že je to opravdu kluk, vypadal na to a tak sem to nějak neřešila, ono v podstatě skoro už to kluk je ale to je jedno ne??? jednoho dne sem prostě přišla ven a stál tam Marek a tak sme se nějak začli bavit a byla pohodiška a nějak mi to ani nepřišlo. Byl prostě v pohodě a tak sme se scházeli dál jako kámoši. Když mi řekl že ho matka vyhodila z baráku, tak sem mu zkoušela nějak pomoct jak to prostě jde. Já vim že se neznáme tak dlouho jako třeba ostatní kamarádi ale nejsem taková že bych nechala někoho ve štychu. Prostě mu pomáhám jak to jen jde!!!!!!.... a jak to bude v mích sylách tak mu budu pomáhat dál... i když třeba nebude mít prachy na prášky a nebo nějak tak, tak to pro něj seženu!!!!!!.... ale teď k tomu:Jednoho dne přišel ke mě ještě z Petrem to je jeho kámoš.... Byly sme na netu a tak udělali sme si kafe dali cígo a pokecaly... najednou se objevily tyto stránky a já ze zvědavosti sem se prostě mrkla. ano on mi nelhal v tom že je to holka nebo spíš že to holka byla. ale jen mi neřekl svojí minulost... a když mi to začal říkat tak sem z toho byla vyjevená ale proszě jsem to vzala... jeto jeho rozhodnutí jakej chce být ale ja ho budu brát pořád takovýho jakej je ať to bude holka nebo kluk..... mám ho strašně mooc ráda a nechtěla bych ho kuli někomu ztratit. Marek sice byla Marcela ale nějak mi to nevadí.... a jako když sem si přečetla tyto stránky tak sem jen řekla: jo jasny беру tě takovýho jakej seš a nebudu to řešit. Mrzí mě akorát to že rodiče jsou na něj takový prostě on zato nemůže že je takovej a tak nevím proč by ho rodiče a lidi měli zapírat jen kuli takovim věcem kdyby se ho snažily poznat víc tak zjistí že je to fakt sqvělej kluk. Sice si prožil sví jak v děcáku tak v pastáku ale jo stalo se to, už se stim nic neudělá a já mu prostě pomůžu jak budu*

moc. vždyť už mu pomáhám a když to bude v mých silách tak mu pomůžu ještě víc. ano měl podělané dětství ale nemusí mít přece podělanej celý život ne???? a jestli to bude Marcela nebo Marek to už mi je jedno mám ho moc ráda a nedám na něj dopustit. prostě se tak rozhod a tak to zůstane. Beru ho takovýho jakej je. MÁM TĚ RÁDA MARKU!!!!!!!!!!!!!! A MOC!!!! SEŠ SKVĚLEJ KLUK!!!!!!!!!!!!!! a ktomu článku je to pohoda a me to nevadí (anonymně)

9. Ne vším, čím jsem byl, byl jsem rád (Yoshiyuki, FtM)

Už před svým narozením jsem zřejmě tušil, že mě venku moc radosti nečeká, a proto jsem zůstal v bříše tak dlouho, jak jen to šlo. Když jsem byl donucen toto bezpečné zázemí 14 dní po termínu opustit, způsobil jsem (nejen) mamce svým vzhledem menší šok; setra vypadala po narození jako andílek s blondatou hlavičkou a teď se narodilo stvoření spíše asijského vzhledu, s chlupatýma ušima a fousama.. Bohužel, v tomto světě se pozná pohlaví podle genitálu..

Rozlišování pohlavních kategorií, ke kterému je každý z nás od kolébky veden, bylo první věcí, kterou jsem prostě nedokázal pochopit, protože když jsem byl podle nich holka („a dospělí přece nelžou!“), nemohly být tímtež i ty podivné bytůstky s dlouhým vlasem a nezajímavým způsobem hry?! Zásadní problém jsem ale se svou identitou až do 10 let neměl. Osvojil jsem si způsob řeči, který neobsahoval rodová rozlišení a užíval si chvíle, kdy si mě „pletli“ s klukem.

Moje sestra byla svým projevem snad mnohem více „maskulinní“ než já. Snad i díky tomu mi nikdo nevnucoval šatičky a další ohavnosti a dědil jsem celkem normální oblečení. Problémy se začaly objevovat, když si sestra našla prvního přítele. Jelikož jsem měl odjakživa za důležité „nebýt nikomu na obtíž“, dělal jsem věci podle ní, ale s tím byl najednou konec. S přicházející fyzickou pubertou a zvětšující se délkou vlasů (protože sestra si je také nechávala narůst) jsem postupně zapomínal na sebe a ztrácel kontakt se svými pocity. Objevily se různé tělesné neduhy, které ale nikdo nedokázal vyléčit. Začal jsem si studovat alternativní způsoby léčení a zabývat se především východními duchovními naukami apod. Tím vším spolu s jiným způsobem myšlení se má odlišnost od vrstevníků zvětšovala.

V tomto stavu, s akné a opravdu hodně křivými zuby, jsem ve 14 letech nastoupil na gymnázium. Už první den byl jak ze špatného filmu; myslel jsem si, že mám smůlu na nejsílenější spolužáky, jenž si lze představit, ale ten divný jsem byl já. Ještě víc jsem se

vzdaloval realitě a sám sobě. Žil jsem poměrně asketickým způsobem života ve společnosti knih a pár přátel z tenisu. Doma jsem skoro nemluvil – nebylo o čem. Nevěděl jsem, co cítím a ani co si myslím, mělo-li to být něco osobního.

Spolužačky mě samozřejmě braly útokem a snažily se svými radami udělat něco s mým vzhledem. I já sám jsem se pokoušel najít klíč k tomu, jak žít v ženské roli. Už dlouho jsem například věděl, že bych měl někdy chodit s nějakým klukem, ale už z pouhé představy líbání s ním se mi dělalo zle. Zahájil jsem proto psychohygienu, ve které jsem se pokoušel tento odpor autosugescí překonat. Měl jsem radost z dílčích úspěchů, kdy mi nějaká z představ přestala být odporná. Později, kdy se můj vzhled díky rovnátkům a všemožné péči zlepšil na dobrý průměr, jsem ale v praxi zjistil, že to nijak zvlášť nepomohlo..

Po gymnáziu jsem šel na medicínu. Stres ze školy, postupně sílící přesvědčení, že nedokážu mít partnerský vztah, a odporné ženské tvary, jejichž obludnost sílila s množstvím tuku, který přibýval kvůli nedostatku pohybu a čokoládě „na nervy“, postupně vedly k těžkým depresím. Poprvé mě napadlo, že bych mohl zajít na sexuologii, ale nevěděl jsem ještě s čím. Po prváku jsem utekl na jinou školu a také navázal (celkem asexuální) partnerský vztah. Věděl jsem, že tohle je jediný kluk, s kterým to kdy půjde a potlačil už poslední autentické zbytky toho čím jsem byl. Deprese vyústily v únavový syndrom a já si našel bydlení v klášteře, abych nemusel být doma, kde byla hustá atmosféra už od mého odchodu z medicíny.

Navzdory svému stavu jsem úspěšně zdolal přijímačky na svou třetí vysokou školu, kde jsem dnes už pátým rokem. Našel jsem spřízněnou duši ve spolužačce, která měla za sebou také medicínu a další VŠ. Poprvé po 10 letech jsem pocítil přitažlivost k ženě a postupně si začal vybavovat zasuté vzpomínky na dětství. V procesu sebeobjevování jsem zjistil, že je mi na blízku člověk se stejným problémem a díky němu si vše pojmenoval. Našel jsem v něm vrstevníka, kterého jsem nikdy neměl, a postupně i nejlepšího kamaráda. Spolu jsme prožívali změny po hormonální léčbě i operace.. Měl jsem obrovské štěstí, protože jsem na to všechno nebyl sám. O to větší, že jsem se dostal (ač ne napoprvé) k Hance Fifkové, která je klenotem mezi našimi odborníky.

V současné době, rok a půl po operacích, se stále více sžívám se svým tělem. Vztahy s rodiči i sestrou nebyly nikdy lepší a už přes rok mám krásnou přítelkyni, s kterou mám vztah, po jakém jsem vždycky toužil, včetně prima „tchyně“...:) Samozřejmě, že není všechno jen růžové, ale když člověk může žít v souladu se sebou samým, všechno je mnohem snadnější.

Proto přeju vám všem hodně odvahy, sil, štěstí a hlavně lásky, protože bez ní by to nemělo smysl!:)

<http://www.translide.cz/yoshiyuki>

Komentáře: 1

Shlédnuto: 7331

=> *Mily Yoshiyuki,*

prosim Ta ohladne nejakych veci ak by bolo mozne, ozvi sa mi na uvedeny mail.... Potrebujem rady... Seriozne.(Hermi)

10. Je to tak (Pavčina, MtF)

Není tak úplně jednoduché říci „jsem žena“, když 30 let tě všichni přesvědčují o tom, že to, co cítíš, je nesmysl – „podívej se na sebe – vždyť jsi chlap jak hora!“

Jenže co oni vědí? No samozřejmě – vnější pohlavní znaky a vzhled. Ale to, co je uvnitř, to, co je uvnitř, vidět nemohou. A nebo nechtějí?!

Tak, narodil jsi se a začal koukat na svět. Začal se seznamovat s okolím, začal si uvědomovat sám sebe, své tělo. Zatím je všechno O.K.

Začínáš se batolit, osahávat a ochutnávat okolní svět. Všichni jsou z toho nadšeni. Nakupují ti bačkůrky, kombinézky – všechno v tzv. chlapeckých barvách (modrá, červená...) a šišljají na tebe... „Ty šiš ale klášnej chlapeček“, ale tobě je to zatím šumafuk, jedinou tvou starostí je sát informace o okolí, mléko a spát.

Přichází školka – já tam je vám krásných hraček. Zaujme tě kočárek a panenka. Chceš si s nimi začít hrát, ale přichází nějaká teta a dává ti do ruky autíčko se slovy: „To je pro kluky jako jsi ty a ne panenka“. Nemáš z toho rozum, ale dospělci to musí vědět. Neřešíš to a hraješ si s autíčkem. Ale nedá ti to. Vždyť ta panenka je tak krásná. Rodiče si toho všimnou. Mamince to přichází divné, ale sama pro sebe si říká, že jsi prostě jemná povaha. Ve skrytu duše si říká – alespoň to nebude gauner. Otec k tomu přistoupí poněkud rázněji a přihlásí tě na fotbal, hokej a drží k tobě řeč, ze které chápeš akorát to, že takhle teda ne.

Nastupuješ na ZŠ a až do svých 14,15 let proplouváš bez větších problémů. Trochu závidíš dívkám jejich těla, jejich možnost začít si malovat rty, oči... Nedá ti to a vyzkoušíš to, když jsi sám doma. Neumělou rukou uděláš pár čar na svém obličejí a v tu chvíli již začínáš tušit, jak to je. Tušíš, že to, že tě nebaví ty tzv. chlapské sporty a že si daleko více rozumíš s děvčaty, je tím, že v tvém těle je uzavřena dívka, která chce ven.

Jdeš za tím, v koho máš tak nějak podvědomě důvěru – za jedním ze svých rodičů. Zkoušíš to oklikou.

„Víš, mami, mám kamaráda, který má problém.“

„Povídej.“

„On má pocit, že s ním není něco v pořádku.“

Matka zpozorní.

„No, on si myslí, že není tak úplně kluk.“

„Jak to myslíš?“

„No, on se cítí jako děvče.“

„To je ale blbost“ na to máma a v jejím pohledu vidíš směs zděšení, nedůvěry, ale i pobavení. Jdeš spát s pocitem, že tě stejně nepochopila.

Uplyne nějaký čas a mamka tě vede na místní OUNZ. Nesměle klepe na dveře se zvláštním popisem – Dětský psycholog.

Je tam pán asi tak v letech tvého děda. Povídá si s tebou. Pak něco píše. Jediné, co ti z následujícího hovoru ulpívá v hlavě, je verdikt vpravdě lékařský – „Víte, paní XY, ten Váš kluk je nějaký divný, ale z toho vyrostete.“

A léta běží. Proplouváš SŠ, přichází první lásky, první pohlavní styk, zkrátka žiješ jako každý jiný muž.

Až na to, že ty víš....

<http://www.translide.cz/je-to-tak>

Komentáře: 1

Shlédnuto: 4153x

=> *Ahoj Pavlino, není tady uvedený tvůj mail. Chtěla a potřebovala bych s tebou mluvit, ale nechci to psát sem:-) mohla bys mi prosím napsat na můj mail, děkuju moc.(Selma)*

11. Něco o mě (Anshin, MtF)

Ahoj všichni!

Jsem tady na fóru nově, tak sem o sobě něco napíšu, abyste věděli, s kým (nebo čím 😊) máte tu čest. 23 let jsem žil více-méně jako normální muž a nějak jsem to neřešil, ale před dvěma lety jsem si začal všímat, že tomu tak úplně není. Začalo to asi tím, že jsem šel poprvé se sestrou do parfumerie a koupil jsem si tam to, co se mi líbilo - otázku dámské/pánské jsem si ani nepokládal. Začal jsem si holit podpaždí a ruce, nějak mi chlupy k těm parfémům neseseděly.. Pak jsem začal být nespokojen se svým oblečením - předtím jsem vždy nosil akorát to, co jsem od někoho dostal, sám jsem si nic nekupoval. Jenže vejdu do obchodu a pánské oblečení všechno "na jedno kopyto", bída. Ale v dámském bych si mohl vybírat. 😊 Večer jsem doma ukázal mámě na internetu nějaký kabátek, že se mi líbí a chtěl bych ho a ona na to "ale vždyť to je pro ženy!". Takže asi tolik k chápavosti mých rodičů. Táta nepochopil ani mou kosmetiku. 😊

Naštěstí má kamarádka z Nového Zélandu, která se narodila v Číně, měla skvělý nápad, abych se kouknul na čínské oblečení a to bylo přesně to, co jsem potřeboval. V takovém oblečení jsem už byl mnohokrát i v práci, prostě když se mne vyptávali, tak jsem jim řekl, že to je čínské oblečení a to, že je pro ženy jsem jaksi opomněl. 😊 Nikdo se v tom nevyzná, takže to sami nepoznají.

Už si nepamatuji, co konkrétně mne k tomu vedlo, ale četl jsem si na internetu o různých možnostech epilaci, mj. o epilaci laserem. Jak už to na wikipédii chodí, hned tam byly odkazy na jiné články, např. "Male to female transition". Tak jsem na to kliknul a už jsem četl. 😊 Přečetl jsem si i o FFS a hned jsem nabylé poznatky na své fotce v PC zkoušel. Výsledek se mi až překvapivě líbil, tak jsem to ukázal mé nejmladší sestře (mám dvě), která je mi velkou oporou a ona na to, že by mne chtěla zkusit nalíčit, jak by to vypadalo. Takže když nikdo nebyl doma jsem podstoupil hodinové líčení v její rukou a byl jsem v sedmém nebi. Tak jsem se od ní naučil, jak na to, pak jsem si nakoupil vlastní make-up atd. a od té doby, kdy

víme, že nikdo nebude celý den doma, si uděláme "photo session", tj zkusíme různé oblečení a děláme hromadu fotek. 😊 Také jsme uvažovali, že to není špatné, ale kdybych tak šel ven, každý by mne hned poznal podle hlasu. K mému překvapení jsem našel na internetu článek o tom, jak si vypěstovat ženský hlas a to také k mému velkému překvapení šlo. 😊 (samozřejmě když tak mluvím, tak v ženském rodu 😊 jinak by to bylo ještě podezřelejší) Možnost chovat se ženštěji mi ale v běžném životě pořád chybí. Chci si ve výtahu před zrcadlem upravit účes, ale každý se na mne hned kouká divně. Když neprojevuji zájem o "chlapské řeči", tak se jim to také nezdá v pořádku. Když si jdu koupit nějakou kosmetiku, tak mi chtějí prodavačky velmi radit a první otázka je, jestli chci dárek. Záviděl jsem ženám jejich svobodu, mohou nosit oblečení, jaké chtějí, když se chovají ne příliš žensky tak to také není nic neobvyklého, ale obráceně? Mužům je takováto diskriminace ukradená a nedokážu se moc vžít do jejich myšlení. Tak jsem začal přemýšlet o tom, jestli náhodou nejsem TS žena. Postupem času jsem začal chodit na epilace, koupil jsem si drahé silikonové formy prsou, začal jsem si vytrhávat obočí atd. Jenže pořád to není ono. Půjdu do obchodu, všechno OK... a pak u pokladny chci platit kartou a je naní mé mužské jméno. 😊 ehm A bydlím zatím s mámou, která o tomhle nic neví a vzhledem k tomu, že za pár měsíců už s ní bydlet nebudu, musím ještě chvíli vydržet. Pak ať si o mě myslí co chce. 😊

Poslední týden jsem se cítil asi nejhůř, opravdu jsem nevěděl, co dál. Pak jsem dostal odkaz na toto fórum a pročítal jsem si zkušenosti TS žen, o tom, jak probíhá celý proces, co tím lze získat, co to obnáší... přečetl jsem si o všech možnostech, vedoucí ke větší feminizaci. SRS pro mne není cestou, nic moc by mi to nepřineslo. Muže si nehledám, takže ani z toho hlediska, stejně se mi více líbí ženy (ať už TS či bio, tělo není to, co dělá ženu ženou, to jistě uznáte 😊). Zbavit se mužských hormonů by však bylo fajn - jenže i pro mnohem menší zásah, jakým je kastrace (teď si nepamatuji ten odborný název 😊), bych musel podstoupit veškerá sezení, terapie, komise apod.. Nevím, jestli je možnost pouze brát antiandrogeny a množství ženských hormonů, které je potřebné pro zdraví organismu. Ty mužské dělají neplechu a podle toho, co jsem četl, bez pohlavních hormonů člověk žít nemůže. Nakonec jsem se rozhodl, že prostě udělám to, co si mohu rozhodnout sám. Změnit jméno na neutrální a použít příjmení z cizího jazyka (protože to mé by znělo v neutrálním tvaru hodně špatně), to mi pomůže asi nejvíc. Nemám z toho strach, že když si něco půjdu vybavit, budu mít na dokladech "muž" a holt si obléknu mužské oblečení, stejně tak v práci je mi to docela jedno. Tady v práci jsem prostě zaměstnanec, který má pracovat a mé pohlaví by na tom nic nezměnilo, moc bych si to neužil.

Už delší dobu jsem si chtěl dát upravit bradu, protože ta působí asi nejvíc mužsky na mé tváři, ale co jsem tady četl, budu kvůli tomu muset až do Thajska 🙄 a cena také není nejnižší, takže to musí chvíli počkat. A nebo počkám déle a našetřím si i na čelo a linii vlasů, to by bylo fantastické. 😊

Také zkusím fytoestrogeny.. je mi jasné, že to není náhražka HT a účinek není klinicky ověřen, ale co, dá se to volně sehnat a nějaký minimální účinek to (dle ohlasů na tomto fóru) přeci jenom má.

Už jsem asi všechno vyčerpal... co dodat, asi jen, že TS lidi obdivuji, umí se probít ke svému cíli i když je to velmi těžké. Ehm děkuji za pozornost 🙏💡 zдалipak ty výlevy někdo četl celé? 😊

<http://www.transsexualita.unas.cz/viewtopic.php?f=12&t=332&sid=dde3a65e837b1d860e6844b87dcd81bc>

Komentáře:7

Shlédnuto: 323x

=> *Hezký článek pěkně je to napsaný mně se to libilo, jdi si za svým snem, je to dlouhá cesta než projdeš všechny vyšetření, ale vyplatí se to dokončit do konce tu přemenu, zatím se měj hezky Nikola 😊😊 (Pramínek1)*

=> *Díky, uvidíme, jak to půjde... hlavně se nechci do něčeho překotně hnát, nejdříve si všechno vyzkoušet, než se definitivně rozhodnu. Prý pan doktor Procházka je v tomto ohledu shovívavý, tak za ním zkusím tak za dva týdny zajít...(Anshin)*

=> *Máš pravdu, že někdy hormony štěstí nepřinesou. Nejsou samospasné. Několikrát to psala Karolína, Adminka možná také Sasha. Také jsem si na začátku vše představovala růžově. Hlavně to jak tělo zareaguje. Ale nakonec ze mně žádná úžasná ženská není. Ale jakmile člověk zažije i to hezké a pozná ženský svět, díky estrogeneru tělesně a vnitřně, tak se nejde vrátit zpět. Asi máš i tu výhodu, že tě přitahují ženy, takže nemusíš třeba tolik řešit sexualitu a můžeš žít jakýsi dvojitý život. Chodím k MuDr. Procházkovi a je opravdu shovívavý a lze se s ním dohodnout na dlouhodobém nebo i doživotním neutrálu s plnou nebo nějakou polovičatou dávkou hormonů. Protože je někdo v určité životní situaci, má děti, rodinu nebo si uvědomuje své fyzické a proto je pro psychiku člověka vyhovující nabídnout toto, než se hrnout do*

operace. A i když do sebe "bonbonky hormonky" láduju, tak také obdivuji ty, kteří se do toho pustili a bojují život jako chlapi, ženské i se všemi fyzickými nedostatky, ale i ty, kteří našli sílu a snaží se bojovat v těle, které jim bylo dáno od lůna matky. Budme rádi, že vidíme, slyšíme, skáčeme, máme všechny končetiny. Jsou na tom lidé mnohem hůře. (Andie)

=> Díky moc za tvá slova, velmi se mi líbilo, cos napsala. Já jsem spíš od hormonů neočekával vůbec nic a proto budu rád za každou maličkost, ve které mi to pomůže. 😊 Největší problém je zbavit se té spouště po testosteronu. (a nezačít plešatět třeba.. 😱) Také jsem měl obavy z toho, že tu nikdo jako MuDr. Procházka není a lékaři by mne tlačili silou buď jedním nebo druhým směrem, což by mi rozhodně nepomohlo. 😞 Ještě jednou díky všem za podporu, jste bezva! 😊 (Anshin)

=> Ahoj všem, také jsem se chtěla představit, je mi 31, jsem z Liberce, a jsem na úplném počátku všeho, tak doufám, že to vše zvládnou, jak psychicky i fyzicky. Hodně mi s tím pomáhá manželka, tak aspon nějaká opora a pochopení. (Martinka)

=> Ahoj Anshine a Martinko, oboum Vám přeji hodně štěstí a držím Vám palce. Ono opravdu, když za svým snem půjdete, tak ho dosáhnete. Já jsem ještě před rokem byla hodně nešťastná, ale dnes už mám neutrální jméno a beru hormony. Byla to sice složitá cesta, ale já bych jí šla klidně znova. Za ten pocit to stojí. Vytrvejte a výsledek se dostaví. (Pavla TS)

12. Zpověď (Gisancourt, FtM)

Jsem kluk, ale mám dívčí tělo. Jsem zavřenej v tom nejhroživějším vězení - sám v sobě. Tělo je můj bachař a já jeho vězeň. Jsme spolu spjatý. Víc než si člověk dokáže představit. Jsem to totiž já sám. Mám sny, krásný sny. Ráno se probudím, koukám, sakra! Nic se nezměnilo. A jak by taky mohlo. Ta změna totiž přišla odjinud. Nic mi přes noc nenarostlo, mám prsa, ale přece jsem kluk. Jak je to možný? Prostě se cejtím bejt kluk. Přitahujou mě holky. Je to deprimující, sem z toho psycho. Pánbůh se splet. jo, tak je to. Spletl se a lidi mi musejí pomoci. to je ono operace. Že mě to hned nenapadlo. Co to obnáší? Několik let testů, pozorování a hledání dalších důvodů proč to chci. Jo to by šlo, do toho jdu. Cože? To už nebudu moct mít děti? nikdy? Ale já chci děti. Chci bejt spíš táta... Pak mi to přišijou. Kde to vezmou? Bude to fungovat? A zase ty děti-nebudu je moct mít a zpátky to už nepůjde. Co vlastně budu? Budu vlastně kluk, kterým se cítím být teď, nebo to vše ze mě udělá trosku?

Málokterá holka pochopí, že jsem biologicky taky byl holka. Jsem na to vůbec zralý? Když já tak hrozně chci bejt kluk. Ne! Tak nemůžu uvažovat! Já jsem kluk, jenom chci mít i adekvátní tělo. Ale to trvá řadu let. Určitě tím ztratím spoustu přátel, ale dobře, tak to nejsou přátelé, když je tohle odradí. Najdu si nový. Sousedí na mě budou koukat skrz prsty, ale to v pohodě překousnu. Na těch mi nezáleží. A rodiče, na to ani nemyslet. Chci se bavit s chlapama, aby mě tak brali. O čem se asi mezi sebou bavěj? o ženskejch? Jé. To já bych mohl vyprávět. třeba není o co stát. Nevím. Je to kruh. To, že mi "vyměňej" tělo, mi nevymění duši. Budu vlastně furt stejnej. Proč teda podstupovat takovouhle anabázi, když budu furt stejnej? Aby mi pak doktor řekl: Teď seš konečně mužskej". Já vím, to už dávno. Nestojí to asi za to, ale ten pocit. Život je složen z pocitů...

<http://www.transsexualita.unas.cz/viewtopic.php?f=12&t=245&sid=dde3a65e837b1d860e6844b87dcd81bc>

Komentáře: 2

Shlédnuto: 563

=> Možna potrebuješ radce, ktéry ti pomuze se zorientovat v tom bludisti pocitu. Nezni to moc poeticky, ale jdi za kvalitnim sexuologem, at uz nejakou hormonalni a operativni lecbu chces nebo ne. To ze pujdes za odbornikem te rozhodne k nicemu nezavazuje. Kdyz ten odbornik bude dobry, jen ti muze pomoct se rozhodnout. (adminka = administrátor stránek)

=> Ahoj. jestli chceš tak mi písni na můj mejl, máme totiž stejný problém. takže by bylo fajn si popovídat s někým kdo je na tom stejně nemyslíš?? určitě se ozvi...(Dream)

13. Som strašne rád (Patrik, FtM)

Ahojte, v posledných dňoch sa môj život trošku zmenil. Štvrtok mal byť ako ostatný deň, no pre mňa to bol veľkým dňom. Dostali sme vysvedčenie a zo spolužiakmi sme sa rozhodli to oslaviť tak sme si kúpili vodku 😊 Všetko prebiehalo v pohode, fotili sme sa, zabávali sme sa, rozpravali a plánovali sme si ďalšie stretnutia. Mne už po pár glgoch bolo zle, ale nie zle ako že by ma niečo bolelo ale prišlo mi ľúto môjho problému, to že nemôžem žiť ako ostaný chalani. Lahol som si na trávku a začal som strašne plakať, prišlo mi všetko tak moc ľúto. Za chvíľku prišla za mnou moja spolužiačka ktorá o mojej TS vie a spýtala sa ma že prečo plačem, tak som jej povedal že kôli tomu, že chcem aby to všetci moji spolužiaci vedeli. Tak

ona mi na to povedala : „, no tak to sprav, povedz im to teraz ". Tak som si zavola 3 moje spolužiačky a začal som im postupne všetko rozprávať, čo som zažil, čo prežívam a že to strašne bolí. Na moje počudovanie ich reakcia bola veľmi dobrá, pochopili ma, povedali mi že sa mi budú snažiť pomôcť, a že ma neodcudzujú. Tak strašne som im vďačný, a veľmi si vážim že ma pochopili. Povedali mi že aj keď bude treba tak pôjdu somnou za mojimi rodičmi a pomôžu mi im to vysvetliť. Bol som strašne šťastný, že som im to povedal, ale aj tak to musím ostatným spolužiakom ešte povedať je nás v triede 25 a zatiaľ to vedia 4 🙄 Dúfam že sa to časom zmení a budú vedieť o mne celú pravdu. Povedal som im že sa chystám za sexuologom, a že by som chcel začať brať hormony, povedal som im aké zmeny sa objavujú na tele po bratí hormonov. Povedali mi že aj keď budem mať iné telo, tak ma budú mať stále rovnako radi a že hlavne v tejto veci ma budú podporovať. Báľ som sa že ma budú odudzovať, ale keďže mám v triede aj gaya tak to je fajn, jeho tiež neodudzujú a ja tiež nie. Berú ho takého aký je, aj mňa 😊 Nevieľ ako zvládnem ešte ostatných spolužiakov, neviem ako to povedať učiteľom, ako to zvládnuť, čo keď jedného dňa prídem do školy neoholený? Zatiaľ to žiadny učiteľ nevie, možno len tušia podľa toho ako sa obliekam, uvidím ako to bude. Ale som nesmierne šťastný že to vedia ďalšie moje spolužiačky, že ma berú a hlavne chápu. Síce som im to povedal trochu pod vplyvom alkoholu ale predsa len.. som im to povedal. Ale keď som im to vravel tak som strašne plakal, báľ som sa ich reakcie, ale oplatilo sa im to povedať. Teraz ma mrzí že som tak dlho strácal čas, tento piatok odchádzam do Chorvatska na dovolenku, a keď sa vrátim tak by som to chcel povedať mame a neskôr aj ocovi, rozhodol som sa svoj život zobrať do vlastných rúk. Dalej navštíviť sexuologa a konečne začať s liečbou. Mám strach, veľký strach ako ma zoberú rodičia, či ma pochopia, uvidíme. Tak to je všetko, čo som chcel napísať k tomuto. Ešte raz som veľmi milo prekvapený reakciou mojich spolužiačok, a nesmierne moc im dakujem za to že ma pochopili. A ešte niečo - sa ma tie spolužiačky pýtali aj na meno či by som si vedel vybrať a som im povedal že jasné že Paťo. A Janka (moja spolužiačka) že vedela by som si zvyknúť. To ma tiež potešilo. Tak to je už hádam všetko.

Paťo

<http://www.transsexualita.unas.cz/viewtopic.php?f=12&t=239&sid=dde3a65e837b1d860e6844b87dcd81bc>

Komentáre: 22

Shlédnuto: 813x

=> To je opravdu super že to takhle pěkně pochopily, jsem ráda když něco takového čtu 😊
Jinak držím palce v dalším pokračování coming outu, jak se zbývajícími spolužáky, tak s
rodinou 😊 (Karolina)

=> Moc ti to přeji! (Lilu)

=> Jee ako dievčatá moc vám dakujem. 😊 Ja som tiež strašne moc rád že to pochopily, už
myslím pozitívne a dúfam že to už nejako pôjde keď som to rozbehol. Nechcem stáť zbytočne a
strácať čas. 😊 Aj tak mám veľký strach to povedať rodičom 😊 Ale hádam to nejako zvládnem
a spolužiačky mi pomôžu ako vraveli určite to pôjde ľahšie keď mi pomôžu 😊 Ešte raz
dakujem (Patrik)

=> Tak to je super, Paťo. Vždyť jsem ti to říkal, že se většinou nemáš vůbec čeho bát. Kluci to
berou občas hůř než holky, ale jak kdy, někdy zas naopak... Já se setkal s úžasnými spolužáky,
ale vím, že nikdy mezi kluky nezapadnu, ale to je celkově i mnou. Nemůžu vše svádět na TS...
vím, že si kamarády prostě hledat neumím xD (Malý Princ)

=> Patrik, mám narodeniny 26 června přesě loni jsem to se strašlivým strachem všem dala
navědomí co jsem a že prostě tu komedii kluka už nejsem schopna hrát .Bylo mi mizrně a
nikdy jsem takový strach neměla...napsala jsem emaity rozeslala smsky a....strachy bez sebe
čekala. Výsledek FANTASTICKÝ od těch co jsem spíš čekala zápornou reakci tak si představ
byli první co mi volali psali.. Celé mé okolí a i práce kde jsem měla největší strach tak reakce
výborné.Našel se jen jeden negativista ale paradoxně vždy on potřeboval mě a ne já joho...
Zůstala jen obava jak to vezme babička 94 let... obrátila se k family a pravila...Chudák holka
umíte si představit jak trpěla... Je to rok a mohu ti říci že od okamžiku co jsem to co jsem žiji
nový život prožívám další pubertu...nic nemusím skrývat hrát...
Chci ti říci že ti moc přeji abys měl další silu ten strach překonat a říci to co jsi...
A asi tam kde se nejvíce obávame egativní reakce kupodivu nacházíme největšího
zastání....Tak dál do toho...(Andrea91)

=> Paťo no teda ideš mi príkladom..Ja som tiež nad tým rozmýšľal a rozhodol som sa tiež že
rodičom poviem pravdu už teraz cez prázdniny keď budú mať obydvoja dovolenku..Všetko sa
úplne zmenilo a svojim spolužiakom to tiež chcem povedať ale tak isto postupne..Hádam aj
mňa pochopia keď budú vedieť čo je vo veci...Včera mi oco povedal pred mamou že ja som

jeho vysnívaný syn..A tým mi dodal kopec odvahy...A tiež už nechcem strácať zbytočný čas..Prajem ti nech ti to vyjde.. 😊 (Leo)

=> *Teď napíšu úplně něco mimo debatu, ale týká se to taky odhalování pravdy... Máma mého přítele (už jednou rozvedená, je jí asi 42) a její manžel (30, chodila s ním už když mu bylo 14-15), se kterým mají 9letého syna se rozchází. On se jí přiznal, že jí už rok podvádí. Takže ona je na prášky. Jáchym (ten malý) je teď v lázních a nic neví. Jenže on je staršně problémové a psychicky špatné dítě. Když mu to řeknou o prázdniny, tak mu je zakázáno a když po prázdninách, tak bude mít ve škole ještě větší problémy, než má a on to tam má hodně špatný... 😞 Nevíte někdo, kdy by bylo nejlepší a jak mu to sdělit?? (Malý princ)*

=> *Dakujem vam všetkým za odpovede. Ani neviem ako ale včera som to povedal spolužiakovi, chápete ? spolužiakovi. Chalanovi ...no bál som sa mu to povedať ale na moje počudovanie to zobral veľmi dobre a povedal že si to všimol už v prvom ročníku na strednej škole. Povedal že to chápe. Moc som šťastný. Neviem kde sa vo mne vzala toľká odvaha aby som takto priamo to povedal každému ale som strašne rád. Dneska sa to chystám povedať aj ostatným spolužiakom, dúfam že to zoberú tak ako tí ostatní. No najťažšie to bude asi s rodičmi ale to by som mal zvládnuť, teda väčší problém si myslím že bude s otcom, ale uvidíme. Ako píše ANDREA91 vždy od tých čo si myslíme že bude ich reakcia záporná je vždy lepšia ako u tých čo bude kladná, ano je to svätá pravda. Bože som strašne šťastný, chápete konečne sa veci v mojom okolí začali hýbať, ak to pôjde takto ďalej a rodičia to zoberú pohode možno by som mohol ešte tento rok brať hormony. Ešte raz všetkým dakujem za odpovede (Patrik)*

=> *Já bych si raději dovolila nahradit slovo "vždy" slovem "často". Protože dost často to tak je, že lidé, u kterých by člověk rozumnou reakci příliš nečekal, rozumně reagují, ale rozhodně to tak neplatí vždy. Zrovna tohle zobecňování není dobré. Lidé před CO, kteří si budou číst, jak to "vždy" vychází, pak můžou být opravdu moc zklamáni, když zrovna jim to nevyjde. I proto je fajn zmínit se o tom, že to občas opravdu nevychází, a že chyba nemusí být v nich, ale na druhé straně, a že je to sice strašně smutný a asi nikdo z nás to nikomu nepřeje, ale stává se to, a je dobré to mít na zřeteli (neříkám počítat s tím, ale připustit si, že se to může stát). (Vjec)*

=> *No nechci Ti kazit radost ,ale hormony se smi brat snad az od 18. (Michalka)*

=> Já myslela, že až od 18 se může "řezat", ale hormony se souhlasem rodičů se můžou brát i předtím. Není to tak? (Vjec)

=> Mne sa zdá že hormony môžem začať brať ešte pred 18 rokmi nie? Ano zo súhlasom rodičov.. to je jasné. (Patrik)

=> Hormony můžeš brát se souhlasem rodičů od 16ti let. Já je začal brát tedy v 16ti. Pokud je problém se získáním souhlasu od jednoho z rodičů pak se to dá i jen s jedním, pokud je tvůj zákonný zástupce. Ale z toho co píšeš chápu že tvoji rodiče nejsou zřejmě rozvedení. Což je jen dobře.. (Steevee)

=> To je blbost s těmi hormony, alespoň podle mého sexuolga. Se souhlasem rodičů se mohou hormony brát o jakéhokoli věku, ale jen na pozastavení puberálních změn. Hormony "druhého pohlaví" se mohou brát až od 18... Pokud to má někdo jinak, tak má zřejmě pro ně fine doktora, ale nesmí se to... Takhle jsem informovaný já od odborníka (Malý Princ)

=> No a pokud rodice nebudou chtít a ty presto budeš brani hormonu povazovat za dulezitejsi nez rodice, pak muzes jit na socialku a zazadat o zakonneho zastupce s tim, ze se chces lecit a rodice jsou proti.... otazkou ovsem je, jestli ti stoji za to, posramotit si vztahy s rodici kvuli dvouletemu odkladu lecbu, to uz je na tobe... pokud mas na skole vychovneho poradce, je mozne jit rovnou za nim 😊 (Kawalski)

=> Jo to som rád, no moji rodičia nie sú rozvedení. Chvalabohu, v najbližšej dobe to chcem povedať mame. Dúfam že mi potom pomôže s otcom.Bože som fest šťastný. No tak uvidime ako to zobere moja mama a potom otcu a uvidime. Ale chcel by som tie hormony brať ešte pred 18 stkou. Dufam že to zoberú a všetko pochopia. (Patrik)

=> to Malý Princ: Tohle jsem tak úplně nepochopil..... které hormony tedy podle tvého sexuologa brát můžeš a které ne? Protože já mám kamarády kteří dostali hormony normálně před 18tkou a bez problémů. Samozřejmě se souhlasem rodičů. tolik se v tom nevyznám tže mi není úplně jasné které hormony jsou na co nebo spíše co tedy můžeš nebo nemůžeš brát. (Steevee)

=> No tak abych to vysvětlil nějak laicky, Steevee, tak ty na pozastavení pubertálních změn můžeš právě brát od jakéhokoli věku, protože čím dřív tím líp. U FtM přestanou růst prsa, zaoblovat se boky a takový ty věci a u kluků se třeba přestane vyvíjet penis, růst vousy a podobně. Po jejich vysazení by se to mělo jakžtakž vrátit k vývoji. Ty druhé hormony už jsou

lčba, která lze započít až po 18. roku a to už jsou hormony, které jsou "vážnější", mohou mít vedlejší účinky a jsou silné a prakticky nevratné. Takže když MtF začne brát hormony a vyrostou jí prsa, tak už to těžko vrátí, setjně jako když se FtM prohloubí hlas... Asi tak. (Malý Princ)

=> Aha oukej...to už sem pochopil i já... 😊Ale v tom případě je to nějaký podivný protože já beru normálně oboje od 16ti a rozhodně nejsem sám. Nebo oboje. Beru normální kombinaci Sustanonu a Undestoru. No ale tak pak už tomu vůbec nerozumím... 😊Nevadí, zvykám si. (Steevee)

=> Malý princ: "u kluků se třeba přestane vyvíjet penis, růst vousy a podobně" Ehm...nespletl sis pojmy? Jinak co se těch hormonů týče, tak u každého sexuologa je to samozřejmě jiné, v jiném časovém horizontu... (Karolina)

=> Karoli: Díky za opravu. Steevee: Fakt jo? 😊Mno jako mě to řekl Procházka teda jinak... Mě přišlo zbytečný ukecávat rodiče na podpis na ty pozastavující, ale když je to takhle, tak já se doptám a možná bych na tom zapracoval, protože jako já už chodím k sexuologovi cca rok a nepřijde mi to zrovna málo. (Malý Princ)

14. Když se sny stanou skutečností (Aerith, MtF)

Nevím jestli to patří pod tohle téma a jestli to vůbec patří na tyto stránky.. Ale přesto jsem se o tom rozhodla napsat. Dnes večer jsem viděla po dlouhých letech film Neverending story (Nekoneční příběh).. Pointou filmu je to, že sny mohou být skutečné.. Když jsem byla malá snila jsem o tom že jsem dívkou.. Ve snech to bylo krásné ale když jsem se ze snu probudila skutečnost byla jiná.. Říkala jsem si: "Nemůžu být nikdy holkou. Nemám přece prsa. A i kdybych je měla, nikdy nebudu mít to tam dolu v pořádku.. A i kdybych byla fyzicky skutečně holkou, nikdy nebudu mít ženskou duši.". Tohle vše ale přešlo když jsem si uvědomila že holkou SKUTEČNĚ JSEM.. Mám ženskou duši jenom ne ženské tělo.. A to se MUSÍ nějak dát změnit.. Šla jsem za touhle touhou a po letech jsem dosáhla konečně plně svého.. Můj sen se proměnil ve skutečnost stejně jako v nekonečném příběhu Bastián nahlal kluky kteří ho terorizovali, do popelnice.. Myslím si že my, když máme takhle silný sen aby nás společnost brala plně jako příslušníky toho správného pohlaví, máme jistý dar.. Spousta lidí v tomhle světě neví proč vlastně žije, a žije jen ze dne na den.. Nemají žádný cíl.. Takže

když máte sny a skutečně věříte že jsou pravdivé jděte za nimi, bojujte za ně a někdy se stanou skutečností...

PS: Vím že tohle může znít moc "abstraktně" nebo "střešně" ale zkuste se nad tím zamyslet.. Život pro nás opravdu stojí za to.. 😊

<http://www.transsexualita.unas.cz/viewtopic.php?f=12&t=204&sid=dde3a65e837b1d860e6844b87dcd81bc>

Komentáře: 11

Shlédnuto: 540

=> *Je to moc hezké, myslím, že to tu patří....(Janička)*

=> *No Lenka, napísala si to moc pekne. Ja mávam niekedy pocit že sa fakt neoplatí žiť, že s trápením ktoré mám sa nedá žiť... lenže to sú len moje chvílkové depresie ktoré po nejakom čase ustúpia. Takže Aerith má pravdu, ľudia chodte si za svojím cieľom, cesta k nemu je veľmi náročná, ťažká ale vytúžený cieľ je to najkrajšie čo nás v živote môže stretnúť. Takže prajem všetkým veľa šťastia (Patrik)*

=> *Aerith: hezke. Tak se mi to libilo, az jsem kvuli tomu i do nabidky pridala tleskajiciho smajlika (adminka)*

=> *Onehdá jsem byla v hospůdce s kamarádem jednoho kamaráda. Ten kamarádův kamarád mě viděl poprvé a docela mě překvapilo, když mi řekl, že mi závidí. Ptala jsem se ho proč, a on říkal něco podobného. Žije v zahraničí, vydělává si tam peníze, ty peníze pak utratí, a takhle pořád dokola, nemá žádný cíl, neví za čím jít, a proč. A ta jeho závist se týkala toho, že já mám svůj cíl, svoji cestu, svůj sen, pořád existuje něco, co mě táhne dopředu, a co mě určitým způsobem naplňuje. Tohle mě strašně potěšilo - i když jsem mu pak řekla, že ono není až tak moc závidět - ale stejně to od něj bylo úplně super, a v podstatě tím vyjádřil to samé, co výše tak pěkně napsala Aerith. Občas mám sice pochybnosti, ale jinak jsem opravdu ráda, že na tom nejsem, jako ten kamarádův kamarád, a mám pro co žít a mám za čím jít. (Vjec)*

=> *Také přidám střípek, vždycky jsem byla člověk, který si stanovil reálné cíle ve svém životě a samozřejmě na sobě pracoval. Je pravda že změny na ženu reálně jsem se v minulosti hodně bála.. ale dnes vím že to bylo neinformovaností a nepříznáním si kdo ve skutečnosti jsem.... řeším to a cíle mám stále... a rozhodně vím proč žiji 😊mám v sobě*

zafixováno něco pozitivního co mne pořád žene dopředu... 😊 ještě že nestagnuji.... život za to stojí-))) (Dani)

=> Též musím odpovědět na toto téma. To co napsala Aerith mě donutilo přemýšlet, já jsem měla cíle, spoustu ambic a snů a defakto jsem plánovala život který vlastně nebyl a nemohl být můj a v mnoha směrech byl naprosto nerealizovatelný, jen protože jsem si namlouvala že jsem jako ostatní a že prostě umřu jako spokojený dědeček se spousty vnoučat za sebou. No jo, kdybych jen neutíkala ve svých představách do říše pohádek kde jsem si ráda představovala že jsem někdo jiný, buďto kluk nebo holka, to bylo jedno... jenom jsem nechtěla čelit vlastní realitě a vidět svou vlastní reálnou budoucnost. Spousta plánů a ambic z mé minulosti buďto přestaly mít smysl a nebo se staly vedlejší pro následující život, ale místo toho jsem získala novou perspektivu a nové cíle a jen díky tomu že jsem konečně začala naslouchat svému srdci... svým vlastním zájmům, pocitům, tomu kdo jsem. Možná by se dalo říci že jsem tímto našla víru. A to je to o čem Aerith mluvila. Nevim proč, ale někdy mám pocit jako kdybych se před pár měsíci znovu narodila. Prvních 10 let jsem žila, pak jsem umřela a pobývala v pekle pár let, a teď jsem zpět. 😊 (Hanka)

=> Ahojky, hezky jsi to napsala Aerith. Taky jsem měla sny - a myslím, že jsem některé i vymazala - protože jsem jich dosáhla. A teď, když je tzv. "po všem" přemýšlím trochu jinak. Musela jsem totiž začít otevírat další dvířka - a hledat nové sny a smysly života. Přeměna po přeměně totiž u mne ztratila na důležitosti stejně rychle - jako překonaná bolest - tudíž stejně rychle i vyprchal i onen dosažený sen. Zůstaly jen dny prožité na cestě k onomu snu. Veselo a smutno je při přeměně a je pravda, že je při ní dlouho kam jít a čeho dosahovat. Ale je potřeba se podívat i za hranici oné pomyslné změny - tedy svého snu - a pochopit, že je důležité vědět i to - co budu dělat "potom". Je potřeba znát co možná nejvíce dopředu všechny nástrahy nového života a omezení našeho fungování oproti lidem, kteří náš problém řešit nemuseli. Mít alespoň trochu jasno v tom co vlastně chceme a budeme dál. Aby pak nebylo jenom smutno. Já jsem úplně na začátku udělala vše co bylo nutné - abych dosáhla svého - tehdy - hlavního - snu a cíle - PŘEMĚNY - a udělala bych to znovu - a pokud by bylo zapotřebí udělala bych i daleko více - a naprosto o ničem nepochybuji a ničeho nelituji. Ale udělala jsem dvě velké chyby :

1. Zbytečně jsem přeměnu zveličovala ba až démonizovala a kladla jsem ji naprosto přede vše
2. Rozhodnutí - o tom co bude potom - jsem pořád odkládala. Pořád jsem měla na mysli jenom přeměnu a nic víc. Jako bych měla strach z oné nové budoucnosti - jako bych měla

strach, že realita převálcuje sen . A teď - když je to za mnou - lidé kolem mne berou tak - jak chci já - jsem zařezána tam kam patřím - najednou cítím - že mi chybí nějaký cíl a nebo alespoň pořádně silný soupeř. Změna pohlaví byl sice soupeř na úrovni - ale hodně jednostranný a poměrně průhledný - a hlavně pouze dočasný. A tak hledám dalšího a zjišťuji že ten nejhorší soupeř ze všech je můj vlastní život - a pokud jej neovládám -tak - jak chci já -pak dokáže být docela krutý. Já jej vždy chápala parciálně a nikdy ne úplně komplexně - proto jsem téměř vždy snadno vítězila - ale také právě proto mi stále znovu utíkal . Vždy jsem se zaměřila jen na některou jeho část - nebo pouze částečný úkon v něm - jakým je například dokončení vysoké školy , oprava chalupy, lepší čas na 10 km, dokončení úspěšného kontraktu, oprava chrupu nebo zharmonizování ducha s tělem - ale po splnění těchto úkonů a nebo po překonání překážky nějak nepřišla žádná radost. Ono je to tak, jako s manžely , když konečně dostaví svůj vytoužený rodinný domek - nebo dovychovejí děti - najednou jim chybí - něco za čím jít - nějaký smysl života. A tak hledají jinde a velmi často se rozvedou a onen domek ????? je jenom překážkou v rozvodovém řízení - právě proto - že pro ně byl kdysi tak důležitý. Proto nevidím jako správné - dát si za svůj životní cíl změnu pohlaví (neříkám, že to tady někdo tak napsal - ale hodně TS lidí to tak dělá) . Přeměna je naprosto obyčejná nutnost a skoro povinnost , kterou provést musíme - stejně jako je nutností třeba operace slepého střeva . Ale - to - co si chceme postavit jako životní cíl by mělo pocházet úplně odjinud než z ordinace sexuologa. Jinak - k důležitosti přeměny a k tomu jak ji vidí ostatní mám ještě tohle :To, že onen výše zmíněný kluk z příspěvku od Vjeci , ve svém velmi rychlém vyhodnocení situace svojí kamarádky bral v potaz pouze to, že ona má svůj cíl v životě - bylo od něj samozřejmě velmi krátkozraké - protože při svém přeceňování jedné věci - jako je pomyslný smysl života- naprosto zapoměl na to , že by určitě nezáviděl nemocnému jeho rakovinou . Lidé vidí bohužel náš problém jako něco speciálního - a proto s tím jsou takové problémy. Náš problém není nic speciálního - nic zvláštního a nic jiného než třeba ona rakovina - kterou musíme odstranit. Není to žádná výsada nebo specialita - kvůli které by se měly přestavovat hodnoty života. Jako specialitu náš problém vidí ostatní a my to někdy velmi rádi podporujeme - ale on je to jev stejně reálný jako všechny ostatní jevy - i když třeba méně frekventovaný . Proto nemám vůbec v oblibě - když za mnou někdo přijde a začne mi říkat, že mne obdivuje za to - co jsem dokázala . A když mu říkám, že tady není nic k obdivování - že to byla jenom taková nutná epizoda v životním potoku - nevěří mi (PS- Tohle zvětšování TS problematiky - jí dělá pro někoho zbytečně nepřekročitelnou). A jak se žije v realitě po snu ??????? Před přeměnou jsem snila v reálném životě - teď jenom žiju - a mohu říct , že je to stejně tvrdý a neúprosný život jako před tím - ba řekla bych -mnohem tvrdší a neúprosnější -

protože realita ukazuje , že někdy je život ve snech daleko lepší než v ní samotné. Po přeměně jsem skoro ztratila nitku - toho- proč tady mám vlastně ještě dál existovat - vždyť toho svého jsem už dosáhla a tak co dál ?? Proto to celé píšu - už nikdy bych si nevzala přeměnu za životní cíl - byť třeba parciální. Teď jí беру jako nutnost - a nikoliv - jako něco hodné obdivu a nebo dokonce vhodné pro určování smyslu života .Vím - zní to nabubřele - a hodně lidí si bude říkat - že tady zase někdo - kdo - to má za sebou - seká patky. Tak to ale není - je to jen popis vlastních pocitů. Je to snaha ukázat - že život - před - a- po - se zase tak moc nezmění - změní se jen vozidlo ze kterého jej pozorujete - tedy tzv- úhel pohledu. Sasha.

PS. Aby si náhodou někdo nemyslel, že jsem nespokojená - pak jenom na vysvětlenou - ano jsem nespokojená - protože spokojenost je něco - co u mne naprosto nepřichází do úvahy.

PS. Někde jsem napsala, že mi vyhovuje život "na cestě" a ona to opravdu asi bude pravda. Život beze změn je něco co by mne zničilo. A ta nespokojenost je jenom tlak do nových změn. Je krásné neustále hledat nové cesty - v tom vidím opravdovou svobodu a život . Při řešení přeměny jsem pochopila - že neexistuje nic co by pro mne mohlo být životním cílem - snad jen způsob života sám o sobě . (Sasha)

=> Sasha: myslím, že nejsi ani zdaleka jedina, kdo má s tímhle problem. Před proměnou je transsexualita nepretržitě problem Nr.1 - clovek na to myslí rano, v poledne i vecer, kdyz ji, mluvi, relaxuje nebo treba i spi. Je to tu porad, jako strepina v mozku a zaplňuje to obrovskou cast kazdodenniho zivota. Kdyz to pak najednou není treba resit a ze zivota to zmizi, zustane po tom logicky obrovska dira. Dira, kterou musi ci nejdriv zaplnit neco jineho.

Souhlasim s tebou, že by nikdo nemel myslet na vyreseni TS jako na nejake totalni spaseni a hvezdnou supernovu, která smete cely vesmir. Je to "jen" nezbytné reseni problemu, pro nekoho i zachrana zivota. Ale musime mit i jine velike cile. Abysme nedopadli jak valecni veterani, kteri roky bojuji a kdyz se pak vrati do normalniho zivota, jsou uplne dezorientovani a ztraceni. (adminka)

=> Holky tak nevím nějak to že jsem na cestě k přeměně není nijak ap priori můj cíl jen jedna z věcí které je konečně třeba dokončit... a přiznám se že ani ty sny nemám jsem jen teď spokojenější nežli jsem bývala tedy spíše teď jsem to já a nejsem nucená se přetvářovat a nic hrát...

Pochopitelně se těším až i operace bude za nou ale jinak mám ty běžné cíle jako má asi každý

člověk...krom toho se necítím nijak ničím ani vyjmečná...okolí mi bere jako andrejku a žádný roblém nevidím ani necítím...Na snění nijak nikdy u mě nedošlo bylajsem vždy nucená pevně stat na zemi takže ani to jestli potkám někoho ským bych chtěla být neřeším budto se to stane nebo ne nespolečám se na nikoho jen sama na sebe... a pro vaši informaci jsem 18 let sama... Možná i to asi pomohlo nebo pomáhá že neupadám do snů...(Andrea 91)

=> Možná, až se můj sen přiblíží skutečnosti natolik, že přestane být snem, možná že potom také dojdou k závěru, že jsem na splnění toho snu spotřebovala možná až příliš energie, a že jsem mohla stejné množství energie spotřebovat i na plnění jiných snů, o obyčejných každodenních povinnostech nemluvě. Ale teď mám ten svůj jeden hlavní cíl - cíl číslo jedna. Neznamená to, že na všechno ostatní kašlu, mám i jiné cíle, ale ty přece jenom mají menší prioritu - také daleko míň ovlivňují můj život. A pak, až bude víceméně po všem, pak teprve přijdou ke splnění další velké sny - rodina, snad děti, zkrátka bude za čím jít. Možná si pak budu vyčítat, že jsem nemusela čekat až na splnění snu číslo jedna, a že jsem si už tenkrát mohla začít plnit i další svoje sny, ale pak možná zjistím, že je to normální - člověk, který má hlad, vidí věci trochu jinak, než člověk který se právě dosyta najedl 😊. (Vjec)

=> tohle možná souvisí trochu i s tím, jak se člověk vníma, co má na prvních prčkách seznamu "kdo jsem". připomnělo mi to teď, když jsme si před týdnem povídaly s jednou holčkou, a říkala, že to je zrovna na holky, neznamena že sama sebe vníma na prvním místě jako "lesbu", to je u ní tak na 50.místě za všim možným.Treba pro mne to bylo na začátku přeměny taky neustále téma dne (pokud jsem teda zrovna nemusela resit nějaké neodkladné věci, jako třeba kde budu za týden bydlet a kde na to vezmu atd.), a shanela jsem si literaturu a info a visela den-noc na chatu atd., a teď ... to jakoby "neresím", diagnóza je stanovena a na odstranění poruchy se pracuje, cíle na tenhle týden i měsíc jsou určeny (...dlouhodobější plánování mi ještě zatím úplně nejde) a sice jsou mezi nimi jsou i ty, co se týkají práce na vzhledu a image, ale spíš až na druhém místě. rozhodně už jsem za tou fází kdy člověku beha neustále ve hlavě ta nezodpovězená otázka 'proč zrovna ja?...' a řešení mého problému probíhá někde na pozadí. (ovšem, každý se vyvíjí, takže za půl roka to budu vnímat zase třeba nějak trochu jinak). (Vitka)

15. Vážená paní doktorko (Lord R. Galant, FtM)

Měl jsem Vám do naší první schůzky napsat něco o sobě, tedy tak činím. Jak víte z mého prvního mailu, kontaktoval jsem Vás kvůli diagnóze TS.64.0, kterou mi lékaři stanovili již v roce 1997. Stanovili, ovšem dál nedělali nic. To proto, že jsem je dostatečně nepřesvědčil o svém rozhodnutí stát se mužem se vším všudy. Jak bych také mohl? Celý život se hledám, potýkaje se přitom s traumaty z dětství, která dle mého názoru i názoru psychoterapeutky, jež mne léčí, mohou za všechny mé „charakterové vady“, či jak to nazvat. Abych byl konkrétnější: mám sklony k sebetrýznění, k masochismu, k fetišismu a k vytváření „model“. Tyto „modly“ si dělám z vybraných jedinců, kteří mne okouzlí svým fyzickým půvabem, znalostmi (především v oblasti literárních věd a lingvistiky) a určitou nedostupností. Jakýmsi zvláštním způsobem mne uspokojuje stav, kdy po někom toužím a on mne více méně odmítá. Každý jeho pohled, podání ruky, úsměv... jeho pouhá přítomnost, mail od něj... mne těší tisíckrát víc než sex s někým, koho mohu bez potíží mít. Někdo by na základě toho mohl říci, že jsem „dobyvatel“, ale myslím, že v mém případě jde o něco trochu jiného. Asi sama víte, o co.

Když jsem začal před dvanácti lety docházet k MUDr. Antošové, domníval jsem se, že jsem podědil nějakou psychózu po svých rodičích. To mi totiž bylo řečeno už před mým dvacátým rokem, ještě za bývalého režimu. Ale přesto jsem trochu pochyboval. A pak jsem se dostal k informacím o transsexualitě. Zalekl jsem se, že by to mohl být můj případ, což mi MUDr. Antošová po téměř dvou letech společné práce potvrdila. Samozřejmě, že mě podrobila mnoha testům (včetně vulvoplethysmografie¹²), aby vyloučila možnost nějaké diferencíální diagnostiky (jako třeba schizofrenie, která se objevila v mé rodině – trpěl jí dědeček). Také mi doporučila psychoterapii a nasadila antidepresiva, protože v době, kdy jsem k ní začal docházet, jsem vážně uvažoval o sebevraždě (nikoli poprvé).

Po stanovení diagnózy jsem si nechal změnit jméno na neutrální tvar¹³, který používám doposud, a byla mi nabídnuta hormonální terapie. Kdokoli jiný by se zaradoval a ještě ten samý den by podepsal informovaný souhlas, avšak já začal zničehonic couvat. Najednou jsem si vůbec nebyl jistý, jestli to chci, neustále jsem si připomínal všechna rizika, která jsou se SRS¹⁴ spojena, bál jsem se, že mne okolí nepřijme, že se nic nezmění, a když, tak jen k horšímu... MUDr. Antošová mi tedy řekla, že se do ničeho nemám nutit, že prostě začnu s HRT¹⁵, až budu připraven. Oddychl jsem si a dál docházel na terapie.

O cca půl roku později jsem potkal jistého muže – a udělal si z něj modlu. Nebyl gay a já byl stále v ženském těle. Tak jsme to dali dohromady jako heterosexuální pár. Přetvařoval jsem se, dělal věci, které by mi ještě před nedávnem byly odporné, a snažil si namluvit, že jsem takto šťastný. Svým způsobem jsem šťastný opravdu byl. Vždyť jsem masochista! Ovládal mne do té míry, že jsem zhruba po třidvaceti letech začal žít v ženské roli na víc než nějakých deset procent. Někdy jsem si dokonce říkal, že se lékaři spletli v diagnostice a já jsem přeci jen úplně normální žena. Jenže jsem se stále nedokázal sžít s dámským šatníkem, líčením a ženskými koncovkami, které jsem přirozeně musel v řeči používat (a na veřejnosti stále používám). Co se týče sexu, dokonale mne uspokojovaly gay praktiky – anál v pasivní pozici a orál. Vaginální styk mi připadal odpuzující, jen těžko jsem ho snášel – o nějaké rozkoši se nedalo vůbec mluvit.

Můj mileneček si našel ženu, resp. normálnější ženu, než jsem byl já. Spadl jsem na samé dno, opět uvažoval o sebevraždě... ale nakonec jsem se k ní neuchýlil. Jsem zbabělý. Sebevražda pro mne má smysl jen v tom případě, když vím o někom, kdo mne určitě přijde na poslední chvíli zachránit a pak se o mne bude starat. Jinými slovy uchyluji se k tzv. demonstrativním sebevraždám.

Přemýšlel jsem, že znovu začnu chodit na terapie a k MUDr. Antošové, kterou jsem ve vztahu s oním mužem přestal navštěvovat, ale nenalezl jsem k tomu dost síly. Raději jsem se masochisticky týral. Ve skrytu duše jsem naivně doufal, že se ozve sama, že si třeba bude o svého pacienta dělat starosti. Ale ona mne nikdy nekontaktovala a já k ní ztratil důvěru. Trucovitě jsem si řekl, že jsem pro ni stejně byl jen kus na skladě, další ubožák, se kterým se musí otravovat, a tak jsem si vsugeroval, že ji nepotřebuji.

Roku 2001 jsem ze zoufalství opět vyhledal pomoc. Mým novým ošetřujícím lékařem se stal MUDr. Bílek, avšak k němu jsem přestal docházet už po prvních dvou sezeních. Neptejte se mne proč. Možná si sama dovedete představit důvod...

Během následujících sedmi let jsem absolvoval několik terapií, včetně kineziologie a jiných alternativních léčebných metod. Všechno zabralo zhruba na půl roku, pak se potíže vrátily. Ani bych nespočítal, kolik kilogramů antidepressivních pilulek jsem za celý život snědl. Na vlastní kůži jsem okusil snad všechno, pobyt v psychiatrické léčebně nevyjímaje. A přitom jsem věděl, co mi pomůže – změna pohlaví. Však mi ji mnozí odborníci doporučovali. Ale já ji odmítal. Iracionálně. Bezdůvodně. Dnes už to chápu.

Vím, co si asi říkáte. Že za Vámi dvakrát třikrát přijdu a pak už se neukážu. Ne! Přisahám, že teď už budu poctivě docházet na všechna sezení. Já totiž chci, opravdu CHCI, nastoupit léčbu testosteronem a po roce svolit s operativní změnou pohlaví, resp. s mastektomií¹⁶ a ovarohysterektomií¹⁷. Na rekonstrukci penisu si stejně jako mnozí jiní muži netroufám, ale kdoví, třeba ještě změním názor. Na co však názor nezměním je redukční mamoplastika¹⁸ a OH¹⁹ – ty potřebuji.

Jak jsem dospěl k tomuto rozhodnutí? Stejným způsobem, jakým jsem nejprve od SRS upustil. Poznal jsem muže, z nějž se postupně stala má modla. Říká si Bruno, je o hodně mladší než já a navštěvuje pedagogickou fakultu na zdejší univerzitě (tedy ve městě, kde žiji). Před rokem se přistěhoval se svou dívkou do domu, v němž bydlím, dokonce mají byt na stejném patře jako já. Od začátku jsem věděl, že u něj nemám šanci. A také že ne. Muži ho po sexuální stránce nezajímají. Kdyby existovalo něco jako krystalická podoba heterosexuality, vědci z celého světa by se sjížděli do ČR, aby ji na Brunovi zkoumali.

Správěli jsme se, protože máme stejné zájmy – oba jsme posedlí literaturou a českým jazykem, oba píšeme (on poezii, já poezii i prózu) a oba rádi posedíme při čaji nebo pivu. Jinak se však rozcházíme. Jak v pohledu na svět, tak v pohledu na muže. Ale já ho přesto... miluji! Toužím po něm, neuvěřitelně mne přitahuje, už přes rok si ve svých erotických fantaziích nepředstavuji nikoho jiného, jen jeho – a v těch fantaziích mám tělo dobře rostlého, zachovalého čtyřicátníka, nabízím se mu a pak si ho na oplátku беру, protože vlastním plně funkční „přírodní“ penis...

Není to ale jen sex, co bych chtěl s Brunem dělat. Miluji ho i pro jeho kouzlo osobnosti, pro jeho vzdělanost, pro jeho humor (má rád ironizovaný patos, stejně jako já), pro jeho image britského intelektuála ze šedesátých let (maňšestráky, košile s kravatou, vestička, golfka, brejličky, dýmka), pro jeho opojné verše, pro jeho milou, usměvavou povahu a citlivost... Říkám mu pudlíček. Tedy sám pro sebe. Oslovuji ho Bruno.

Koncem letního semestru mi oznámil, že se chce oženit se svou přítelkyní. Týden jsem se z toho dostával. A pak jsem mu poslal většinu svých veršů, které jsem mu složil. Samozřejmě do té doby vůbec netušil, jak to se mnou je. Myslel si, že jsem žena, sice poněkud hrubšího typu, taková „mužatka“, možná se dokonce domníval, že jsem lesbička... V každém případě tím, že si přečetl mé básně, vše prasklo.

Prý něco tušil už delší dobu, ale nechtěl se mne ptát, aby mne čirou náhodou neurazil. A pak začal vykládat něco o tom, že si samozřejmě velmi váží našeho přátelství, že mne respektuje a že mi bude držet palce, pokud se rozhodnu jít do přeměny, ale že by nerad, aby se do našeho vztahu vloudila nějaká... už ani nevím, jak to říkal. Dokonce odmítl i můj dárek, a to jsem si opravdu přál, aby ho přijal. Chtěl jsem mu dát tabatěrku po dědečkovi s vyrytými iniciály JN na víčku – stejné má i Bruno.

Nerozumím tomu. A co víc, ani nevím, jestli si mohu dělat nějaké naděje. Bruno přijímá mou lásku, sice trochu s rozpaky, ale nebrání se jí – a to je důležité. Dá se říci, že náš vztah je mnohem vřelejší než býval dřív, předtím, než jsem mu vyjevil své city. Snaží se mne oslovovat mužským jménem, které jsem si vybral, stejně jako se pokouší sžít s mnou preferovanou pohlavní identitou. Občas se sice přepne a zeptá se mne, jak jsem se „měla“, ale v příští vteřině si uvědomí, že použil špatný tvar, a opraví se.

Někdy se mu zadívám do očí a spatřím v nich... něžné pochopení, účast... ale zároveň i nejistotu, ostýchavost... a také něco, co mi říká „mám své hranice a za ty nepůjdu“. Kolikrát mne napadlo, že ho při loučení prostě popadnu a políbím, jenže na takovéhle smělé kousky jsem příliš plachý. Chybí mi sebevědomí a jistota, že Bruna neztratím. Raději se budu užírat touhou, než si jednou vychutnat jeho blízkost a pak už ho nikdy nevidět.

Nebyl bych to já, kdybych v tom nespátkoval něco romantického. Hořkosladkost je má nejoblíbenější chuť. A Bruno... to je má hořkosladká čokoláda, hořkosladké lízátko, hořkosladký košíček s hořkosladkým ovocem a hořkosladkou šlehačkou.

Složil jsem mu již tolik básní, že bych mohl vydat slušnou sbírku, a psaní próz mne těší nejvíce tehdy, když se v nich vyskytuje on, ačkoli se třeba jmenuje jinak. Jednou bych chtěl být takový druhý Patric Califia²⁰. Má poslední povídka vypráví o FtM²¹ muži jménem Rolf (mastektomii a OH podstoupil už v mládí, ale chybí mu „spodek“), který se zamiloval do jistého Borise (Bruno). Způsob jejich seznámení a první rok vztahu jsem „obšlehl“ podle vlastní reality. Jenže pak už příběh pokračuje odlišně – Boris se Rolfovi svěří, že měl v dospívání nějaké techtle-mechtle se svým strýčkem a že je de facto bisexuální. Dají se dohromady (i když pro Borise je Rolf bokovka – s Magdalenou, tedy svou dívkou, se nerozejde; tady se nejspíš opět projevil můj „syndrom tragického hrdiny“) a tajně si užívají svého hlubokého, poetického přátelství, okořeněného neutuchajícím chtíčem. Pan Básník a pan Spisovatel.

Dá se říci, že jsem literárně ztvárnil svůj životní sen. A ne poprvé. Psáním si konstruuji vlastní svět, svět, ve kterém bych chtěl žít, a lžu nejen sobě, ale i mnoha lidem kolem sebe. Kdybych však toto nedělal, zbláznil bych se. Lhaní je v podstatě jediný důkaz o mém pudu sebezáchovy.

Dnes mi řekl, že mu nemám dávat žádné dárky, protože nechce mít pocit závazku. Odvětil jsem, že už jsem mu věnoval několik veršů (v podstatě jsem mu je věnoval všechny). Netvářil se právě nadšeně. A přitom mně to přináší takovou radost! Anebo... hořkosladkou, trýznivou slast. Dobrovolně jsem se mu vydal na milost, patřím jen jemu... ať už o mne stojí či ne. Svým způsobem se naplňují všechny mé představy z mládí – tehdy jsem také snil o tom, že potkám svou Múzu, jak říkají umělci, a podřídím jí celé své bytí, i když ona to nebude patřičně oceňovat. No co. Představovat si ji v mé náruči mi zakázat nemůže! A jednou... třeba...

Tajně doufám, že za nějaký čas pochopí, co mu mohu nabídnout. Ale jestli se ožení... tak určitě zplodí i děti... Takový mladíček! Muži by se neměli ženit, dokud si nevyzkouší homosexuální vztah, i kdyby šlo jen o úlet na jednu noc. Předešlo by se tak rozvodům z důvodu odlišné orientace jednoho z partnerů. Ale na to holt musí každý přijít sám. Kdo si nechá radit od transky, že?

Všímáte si, paní doktorko? Ani stopa po nějakém ústupku z mé strany. Protože už nechci udělat stejnou chybu jako kdysi. Víím, že by to moc dlouho nefungovalo. Nejsem žena, co naplat. A ani kvůli Brunovi nebudu předstírat, že mne zajímá feminní úhel pohledu. I když na druhou stranu netvrdím, že bych se na svět díval vyloženě mužským očima. Přeci jen jsem gay. Gay s masochistickými sklony. Miluji pohledné pány, jsem estét (což se projevuje zejména v oblékání), rozpláču se u dojemného filmu nebo knihy...

Shrnuto a podtrženo, jsem odhodlán podstoupit SRS. Abych měl konečně klid v duši, či spíše aby si duše konečně mohla hovět v trochu přijatelnějším těle (že nebude nikdy zcela dokonalé, toho jsem si vědom a jsem s tím smířen). Možná si ke mně Bruno potom najde cestu. Možná je teď pouze zmatený, protože jsem „dva v jednom“. Možná tajně touží po muži, ale ne po muži v ženském těle. Na nic z toho se jej zatím neodvažuji zeptat.

Vážená paní doktorko, těším na Vaši odpověď a doufám, že mi najdete nějaký blízký termín k první návštěvě. Je mi přes čtyřicet a moc dobře víím, že jsem promarnil většinu života. Proto už nechci čekat ani o den déle; jistě mne chápete.

Se srdečným pozdravem Jindra H.

Tak. Ještě zkontrolovat příjemce – *Komu: hanková@sexuologie.cz*. Dobře. *Předmět: O mně*. Teď už si to své veledílo musím jen znovu přečíst a zkrotit případné chyby. Kdybych aspoň nebyl tak unavený! Vyčerpaný. Ztrhaný jako koník Borisova Hryzála... Che, přirovnávám se k fiktivní postavě z fiktivního komiksu fiktivního autora, o němž pojednává fiktivní vypravěč mé fiktivní zpovědi. Kéž by i ten mail, co jsem právě v bolestech porodil, mohl být fiktivní!

No tak jo. Půjdu si udělat kafe. Dnes již páté v pořadí. A dojím ten muffin, který tady celý večer okusuju, jako by v něm byl místo čokolády pelyněk.

Miláčku, musíš papat! Jinak nebudeš mít dost síly.

Maminka. Nejmoudřejší bytost, jakou jsem kdy poznal.

Já vím, mami. A nenarostou mi svaly. Testosteronové injekce totiž nejsou všechno.

KONEC

<http://www.odg.estranky.cz/clanky/proza/puvodni-prozy---delsi/vzdycky-jsem-chtel-byt-jako-ja/>

Komentáře:14

Shlédnuto: nezobrazeno

=> Milý Roderiku, víš, co mě nejvíc dostalo? Pár posledních vět celé povídky, které jsem (ani jako beta-read) neměla možnost číst. A přece víš, že jsme si všechno ostatní už vyjasnili. Aspoň doufám. :-) (Alane)

=> Nic mě nenudí víc, než konec, který můžu lehce odhadnout. To se mi tady tedy opravdu nepříhodilo.-)Člověk neví, jestli má dřív brečet nebo se smát nebo trápit mozkové závity. Smršť zkratk typu SRS, HRT a OH mě (ať se případní zúčastnění nezlobí,tohle není výsměch!!!) rozesmála. Báječná povídka, bavila mě od začátku do konce. Kvůli takovému počtení se vyplatí i nastudovat ty zkratky. Díky, Lorde, nic lepšího jsem na internetu asi nečetla.-) (Jackie)

=> Milý Lorde. To bylo zvrátů! :-) No páni, velmi povedené, jak jsi si se svými čtenáři pohrál :-) Pořádně jsi mi zamotal hlavu a potrápil šedou kůru mozkovou, zcela originální konec, který by mě ani ve snu nenapadl. A třebaže je povídka převážně o smutném námětu - a velmi

dobře zachyceném -, stejně se teď na konci neubráním úsměvu, jak parádně jsi mě převezl :-)
A to se vždy tolik snažím předem odhalit, jakým směrem se příběh ubírá... Díky :-) (Alice)

=> Alane: Taky jsem kolikrát v souvislosti s tvými povídkami zíral, co jsem to nakonec objevil na netu. :-)

Jackie: To mě nesmírně blaží! Opravdu mě bavilo tuhle povídku psát a jsem s ní spokojený, o to víc, že jsou spokojení i čtenáři. Ještě k těm zkratkám - Takhle se mezi sebou obvykle "baví" zasvěcení. ;-)

Alice: Hra se čtenářem, to je to, co mě na postmoderně fascinuje asi nejvíc. A přitom - těch odkazů tam bylo tolik, že jsem se bál, aby to nebylo příliš okaté. :-D Schválně si to zkus přečíst znovu - vsadím boty, že všechny ty mé indicie uvidíš. :-) (Tím ale vůbec nechci tvrdit, že je čtenář nedůvtipný! Kdyby každý věděl všechno, žánr jako jsou třeba detektivky by vůbec neměl smysl.) (Lord R.Galant)

=> Milý Sire, přemýšlím, zda existuje nějaký postmoderní postup, který se ti nepovedlo integrovat. Myslím, že nikoliv a upřímně smekám. Veden indiciemi jsem byl napnutý, zda dedukuji správně - a pokud ano, jak to bude čtenáři naservírováno. O to víc jsem si vychutnal tvé brilantní zakončení formou dopisu, respektive mailu, adresovanému na patřičná místa. Skvěle zvoleno! A příběh samotný... na tak malém textovém prostoru jsi dosáhl vskutku maxima. Emočního i narativního. Sám sobě jsi nasadil dost vysokou laťku - od teď už asi budeš muset jen létat :-) (Alex)

=> Drahý můj, "jak se ti stydím psááát!" :-D Ale teď vážně. Nejspíš máš pravdu. V tom, že jsem sám sobě nasadil vysokou laťku. Zase mám ten dojem, že už nic lepšího nenapišu. :- (Nejhorší je, když člověk bere život jako soutěž o ceny. A když navíc zastává názor, že není důležité zúčastnit se, ale vyhrát. :-) (Lord R. Galant)

=> Hledám především člověka, jenž je přesně takový jako je popsáno v úryvku, tedy gay fťm zatím před HRT. Moje sny o společných hrátkách jsou úplně stejné jaké jsou zde vylíčeny. Já jsem muž, ale mám pocit že jsem gay. Sním o partnerovi FTM. (Hermafrodito)

=> Tohle sice není seznamka, ale přesto (nebo právě proto) ti napíšu mail, ano? (Lord R. Galant)

=> Dle mého názoru máš v sobě od přírody zásobárnu dopingových látek, díky kterým, i kdybys nechtěl, skok za skokem budeš výš:) Nemůžu na tom najít ani jednu chybičku,

zповeď hodna mučedníka (neboj, pálit tě nebudeme:)), ale pořád jsem ještě zamilovaná do Lvího krále....:))Gratuluji k dalšímu perfect literárnímu přírůstku:3 (Tsumetai)

=> Po dlouhé době mi někdo napsal komentář k povídce, kterou pokládám za jednu ze svých nejlepších. :-) Juchú! Škoda, že jsem takový pos... zbabělec. Jinak už bych ji dávno vnucoval nějakým odborníkům (tedy odborníkům, co již mají ten správný papír, na rozdíl ode mě :-). Jinak já mám Lvího krále taky rád. Velmi specifickým, svébytným způsobem. A dost mě štve, že mi to psaní z jeho úhlu pohledu jde tak pomalu, protože mě pořád někdo zdržuje (rozuměj vyučující se svými nesmyslnými požadavky, popř. rýma a něco jako jarní únava). Ach jo! (Lord R. Galant)

=> Milý Lorde Roderiku, sem tam zavítám na tyto stránky s nostalgií v mysli a bolestí v srdci...

Nenaplněný sen o Vás coby něžném milenci s mužným srdcem a ženským tělem mne stále pronásleduje. Nenašel-li již čas, abychom své cesty konečně spojili? (Hermafrodito)

=> Obávám se, že už bys teď ze mě stejně nebyl nadšen. A za pár měsíců ještě míň. Koncem září mě čeká předoperační komise, takže doufám, že v prosinci nebo lednu už půjdu "pod kudlu". Devět měsíců beru hormony, což je taky znát (třeba v tom, že mě cizí lidé bez problémů identifikují jako osobu mužského pohlaví). A především: neuvažuji o dalším vztahu. Takže promiň, ale naše cesty se - aspoň zatím - nespojí. Hodně štěstí! (Lord R. Galant)

=> Som naozaj plný rôznych pocitov. Ale tieto pocity sa mi veľmi páčia, sú presne také, aké od vynikajúceho príbehu očakávam. S poslenou bodkou za textom sa príbeh neukončil, ale prirodzene pokračuje v mojej hlave. Som nadšený z tvojho majstrovského diela. V najbližšej dobe sa určite pustím do ostatných tebou odporúčaných diel. (Pan Ladybird)

=> Myslím, že znovu opakovat, jak jsem nadšen, je už zbytečné. Ale přesto - potěšil jsi mě a já ti moc děkuju. Doufám, že tě Lví král a Jarvo, ústřední to postavy mých dalších dvou doporučených dílek, budou bavit stejně jako Rolf s Borisem (resp. Jindra s Brunem :-). (Lord R. Galant)

16. Jak jsem přebral skina (Jack, FtM)

Před pár lety, někdy na začátku hormonální terapie, jsem se dvěma kamarádkami, Hankou a Ájou, vyrazil do jistého klubu v Berouně. Chtěli jsme tam strávit příjemný večer u sklenky vína a porozprávět, jak se vede.

Sotva jsme se octli před klubem, vylezl ze dveří dvoumetrový vyholený hromotluk. Zmerčil nás všechny tři a byl viditelně potěšen, že má před sebou tři děvčátka (!). Vypadlo z něj něco jako "Jéé, holkyyy, holky..." a už se k nám hrnul. Áju minul, Hanka se mu obratně vyhnula, ale já už uhnout nestihl. Holohlavec mě paží chytil kolem krku a s úmyslem se tulit mi začal hrabat do vlasů (jako "rocker" jsem si dlouhé vlasy nechal).

Jakmile jsem ucítil cizí tlapu ve svých vlasech, vzkypěla ve mě žluč. Jako malý jsem nikdy nedostal po papuli, takže mě vůbec nenapadlo, že teď bych po hubě dostat mohl. Rozčílil jsem se tak, že jsem na něj začal ječet a zároveň ho tlouct svou miniaturní pěstičkou, kam až jsem dosáhl. Skina zjevně překvapilo, že na něj začal dorážet takový trpaslík. Než se rozmyslel, jestli si to se mnou nějak nespletl a jestli mi třeba nemá jednu vrazit, podařilo se mi ho za hrozného řvaní ťuknout do čela, kopnout do holeně a vysmeknout se mu. Pak jsem se otočil a pokračoval v cestě ke dveřím do klubu. Hromotluk nereagoval. Hanka i Ája na mě koukaly jak na zjevení a říkaly, že jsem se asi zbláznil, vždyť nejsme ještě ani uvnitř a já už se tu poperu...

Uvnitř jsme si sedli ke stolu a já začal přemýšlet, zda si nemám dát na uklidněnou panáka. Než jsme probrali můj zápasnický výkon před klubem, ukázal se skin uvnitř a hned si to namířil k našemu stolu. Usoudil totiž, že venku místo holky chytil kluka a tak že mi za ten kopanec půjde dát přes hubu.

Přišel až ke mně a povídá: "Pojď ven!"

Pochopil jsem, že je zle. Zatvářil jsem se co nejkliďněji a odpověděl jsem mu: "Nepudu!"

Skin se nedal: "Pojď ven!"

Také jsem vedl svou: "Nepudu!"

Skin byl ten večer naštěstí hodně z formy a ani mu to moc nemyslelo: "Říkám, pojd' ven."

Udržel jsem klidný výraz a trval na svém: "Já s tebou nikam nejdu."

V tom se vložila do hry geniální Hanka. Otočila se na holohlavce a povídá: "Hele, ty se budeš prát s holkou???"

Skinhead znejistěl. Kouknul se na Hanku, pak na mě a zeptal se Hanky: "Tohle že je holka?"

V tu ránu ze mě byla učiněná Mona Lisa. Všichni přítomní začali souhlasně přikyvovat: "Jo, jasně. To je holka."

Skinovi to začalo šrotovat v makovici. Chvilku se na mě koukal a zeptal se tentokrát mě: "A opravdu seš holka?"

Co teď? Pokusil jsem se vyčarovat úsměv a jal jsem se souhlasně přikyvovat. Dvoumetrový kolos byl zjevně zmaten. Opět se tedy otočil na Hanku a ve snaze se dobrat nějakého rozuzlení se ptal znova: "A opravdu je to holka?"

"Jo, fakt. Je to holka."

Dal jsem si nohu přes nohu.

Skinhead chvilku čuměl, ale místo aby se měl k odchodu, se znova začal ptát jednoho po druhém, co že jsem vlastně zač. Zdálo se, že ujišťování o mém pohlaví nebude mít hned tak konec. Rozhodl jsem se proto k činu: když narovnáš záda, tak ta ostuda na hrudníku přece musí být vidět! Skin mě nezbije a půjde pryč.

Tak jsem se tedy zvedl ze židle a odložil si džínovou bundu. Ta se mi svezla po ramenou na židli a protože jsem si nebyl jist, zda je to přes svetr dostatečně jasné, rozhodl jsem se sundat si i ten svetr.

Jenže... jak jsem si sundával svetr přes hlavu, došlo na nečekaný malér. Aniž bych si toho v první chvíli všiml, zachytilo se mi o ten svetr i tričko, takže jsem nic zlého netuše předvedl skinovi striptýz, na který asi do smrti nezapomene - z pod toho trička na něj naprosto nečekaně zamečelo cosi, co bych jaktěživ nikomu neukázal.

Pohled na moje poprsí skina úplně paralyzoval. Já jsem si se svetrem přes hlavu uvědomil, že jsem to přehnal. Než jsem se stihl upravit, skina veškerá chuť k boji přešla - otočil se a upaloval pryč a utíkal asi hodně daleko, protože se ten večer v onom klubu už neukázal.

Sednul jsem si zpátky na židli a bylo mi jasné, že jsem měl víc štěstí než rozumu. Kamarádky se smíchy div neválely po podlaze, jaký jsem udatný Jura, takže mi hned poslaly za odměnu fernet na nervy. Toho panáka jsem s povděkem přijal, nakonec těch panáčků bylo několik a od té doby do toho klubu raději nechodím.

P.S. Od operace mě Hanka příležitostně upozorňuje na to, že už nemám čím bojovat se skinheady.

<http://www.translide.cz/skin>

Komentáře: 1

Shlédnuto: 5155x

=> *Booooooží, napsals to sqěle udatný reku... :)))) (Gem)*

17. Operace? aneb Nechte mě žít, jak se mi líbí! (Charlie, FtM)

Pro mnoho transsexuálů je operace jedinou nadějí do budoucna. A přesto mnoho z nich po ní netouží nebo se k ní kvůli všelijakým problémům či komplikacím nemají šanci dostat. Přiznám se, že neznám mnoho trans'áků a osobně znám pouze jediného (nebo mi to aspoň nikdo další neřekl), za což se stydím až se červenám, ale nic naplat. Holt nežiju v Praze. Ale z toho, co jsem měl možnost se dozvědět z doslechu soudím, že se ženy v mužském těle snaží o tento radikální zákrok ve větší míře než je tomu u mužů v ženském těle. Možná je to tím, že společnost relativně více toleruje, když se žena chová jako muž (taky díky dnes velice modernímu feminizmu a podobným záležitostem), než když se nějaký muž chová zženštile. Kalhoty můžou nosit jak kluci, tak holky. Ale když chce nějaký chlap nosit sukně (nedejbože šaty), musí se buď odstěhovat do Skotska nebo začít dělat travesti show.

Znám (samozřejmě že jen z doslechu) několik FtM trans'áků, co žijí spokojeně a o operaci ani neuvažují. Vždyť stačí na sebe hodit ošoupané rifle, košili a kšiltovku, pořádně si zaplavit a zanádat a v hospodě pak s kamarády u piva debatovat o ženských a o fotbalu. (Já s kamarády v hospodě u piva debatuju zase o ženských a o thajském boxu.) Ale takovému muži, jestliže chce do ulic vyrazit jako žena, dá spoustu práce líčení a chůze na podpatcích, a ještě k tomu je to bezpečnější spíše v noci za světel pouličních lamp, kdy mu nikdo nevidí

pořádně do tváře (netvrdím však, že je to pravidlem, tohle je jen moje úvaha, nikoli konstatování nezvratných fakt).

Přiznám se, že ani já jsem ještě před rokem o operaci téměř neuvažoval. Ale když jsem poprvé přišel k sexuoložce (a klinické psycholožce), Dr. Mayzlíkové, ta o ničem jiném nemluvila, což mělo za efekt to, že já zase od té doby na nic jiného nemyslím. Bylo to, jako kdybych celých devatenáct let spal a tím jediným okamžikem jsem se probudil jak Růženka Šípků. Je sice příjemné, když se můžete chovat a oblíkat jako muž, ale ještě to není ono. Přesně tohle jsem musel vysvětlovat jedné psychiatrice, která si myslela, že "Jestliže má člověk dobrý vztah ke svému tělu, tak operaci nepotřebuje." Já sice mám dobrý vztah ke svému tělu (až na pár slabších chviliek, ale všechny žiletky už jsem vyhodil), avšak pořád to ještě jaksi není ono. A navíc je mi krajně nepříjemné, když někomu ukážu doklad, kde nemám fotku a onen dotyčný mi nechce věřit, že je to opravdu moje. To se mi stalo dokonce jednou i třikrát v jednom týdnu a málem nepomohla ani občanka.

Doktoři vůbec tenhle radikální zákrok rádi nemají, protože tvrdí, že to je zbytečné hyzdění těla, že je to proti přírodě. No nevím, ale podle mě je proti přírodě atomová bomba (a to doslovně) více, nežli ubohý transsexuál toužící po operaci.

A nejenom doktoři, ale i mystikové (nevím, jestli to můžu takhle zobecňovat, já mám zkušenost jenom s jedním) se na operaci neřádají dvakrát pozitivně. To jsem se tak jednou bavil s inteligentním, vysokoškolsky vzdělaným člověkem, mystikem, a ten mi řekl, co si o takových lidech myslí: že jsou to nějakí marnivci, kteří nevědí, co roupama, a tak si mění pohlaví jako ponožky. "Vždyť pohlaví si před narozením vybíráme!" Tenhle výrok mi tak znechutil nejen jeho osobu, ale i celou mystiku a podobné záležitosti. Kdybyste viděli, jak se přitom tvářil!

Sledoval jsem jednou jakýsi dokument v (kabelové) televizi, kde ukazovali život amerických MtoF trand'áků většinou po operaci. Bylo to docela smutné pokoukání, neboť tam v Americe jsou takoví lidé donuceni se žít se převážně prostitutí. A když se ptali na názor veřejnosti, jeden člověk odpověděl: "Nakopal bych jim do prdele, aby si konečně uvědomili, co jsou zač!" To mě docela pobavilo, protože i kdyby mě kopal do prdele celou věčnost, nezměnilo by to nic na tom, že už jsem si dávno uvědomil, co jsem vlastně zač. A to je ten problém, protože já vím, že jsem muž, i když na to zrovna nemám tělo. A proto tak toužím po operaci. Abych konečně mohl být tím, čím jsem.

Ať už si o nás myslí kdokoli cokoli, pokud nezažil, jaké to je necítit se ve své kůži, tak s ním soucítím. Je to ubohé nevědomé individuum, které má prostě svou pravdu, kterou si nedá vymluvit, své názory, své předsudky, svou zatraceně nízkou míru tolerance a svou nenávist, která ubíjí více jej než mě. Já lituju opravdu všechny lidi, kteří nás ponižují, zastrašují (například velkým a hladovým vlčákem), urážejí či nás vyvraždí, protože ještě stále věřím ve spravedlnost, která tady určitě někde je. A pokud není tady, tak musí být někde jinde. A taky věřím v to, že se časem lidstvo umoudří a bude tolerovat svobodnou volbu každého člověka, který si bude přát změnit ve svém životě to či ono.

Já doufám a věřím...

<http://www.translide.cz/nechte-me-zit>

Komentáře: 1

Shlédnuto: 3448x

=> *Ahoj Karle (a všichni čtenáři), Tvůj článek je tady relativně dlouho a čtu ho asi už po třetí. Vždycky se mi moc líbil :) hlavně tím, jak je přímočarý a svobodomyšlný. Ale dneska mám po přečtení zároveň ještě tak nějak chuť přihodit komentář ke dvěma věcem, o kterých píšeš:*

1) "A nejenom doktoři, ale i mystikové (nevím, jestli to můžu takhle zobecňovat, já mám zkušenost jenom s jedním) se na operaci nedívají dvakrát pozitivně." Zobecňovat se opravdu nedá. I u nás v Čechách je určité procento odborníků, kteří se na zákroky spojené s tzv. změnou pohlaví nedívají vyloženě odmítavě. Je to sice (zatím?:)) relativně nepatrné procento, ale je. Podobně je to i s mystiky. Osobně si myslím, že zásadní roli hraje osobní zkušenost a čas - jak u nás "translidí", tak u lidí, kteří translidé nejsou. Chci tím říct pouze to, že na fenomén transsexuality se lze dívat různě a výsledný postoj člověka (ať už on sám transčlověkem je nebo - jako v případě tvého mystika - není) záleží na mnoha a mnoha věcech. Existují i "mystici", kteří celkem přirozeně tento fenomén uznávají a respektují (viz. Yoshiyukiho příspěvek o rodinných konstelacích).

2) "Ať už si o nás myslí kdokoli cokoli, pokud nezažil, jaké to je necítit se ve své kůži, tak s ním soucítím. Je to ubohé nevědomé individuum...Já lituju opravdu všechny lidi, kteří nás ponižují..."

Karle, já si myslím, že mám přibližně představu, cos tím chtěl říct, ale... :) Ja bych to upřesnil asi takhle: Mám soucítit s někým, kdo je v tomto směru v pohodě? Proč? :) to není nutné.

Jsem prostě rád, že dotyčný je v pohodě, protože TRS bych nikomu, fakt nikomu nepřál. Soucítit mohu s někým, koho postihlo nějaké (jakékoli) neštěstí. Ale Tebou popisovaná nevědomost sama o sobě podle mne není neštěstí - pouze logicky vyplývá z toho, že si dotyčný nedokáže představit jaké to je zažít stav TRS. Tebou popisovaná nevědomost je tudíž vlastně štěstí (a hned bych ho bral všema deseti :D) Takže dotyčnou osobu bych já osobně nenazval ubohým nevědomým individuem - já bych spíš volil označení třeba "happy person" :) A myslím to vážně. Starostí máme v životě každý dost, ale ten, kdo na vlastní kůži nemusí řešit TRS, je z mého pohledu fakt "happy person". Podobně jako někdo, kdo nikdy nemusel řešit nerozlousknutelný problém, proč zrovna jeho dítě zemřelo tak malé, nebo proč zrovna on má metastázy v uzlinách. A teď ještě k druhé části citátu "lituju opravdu všechny lidi, kteří nás ponižují..." Já se s Tebou dnes nechci vyloženě přít o slovíčka :) ale já takové lidi v žádném případě nelituju. Naopak, všude tam, kde to dokážu a kde na to budu mít, se jim hodlám postavit do cesty. Víš, ani zdaleka ne všichni takoví lidé jsou totiž Tebou popisovaní "nevědomí", kteří si nedokážou představit jaké to je. Spousta jich se s tímto jevem třeba už i setkala, ale holt si myslí, že mají patent na rozum a právo vyhlašovat normativní pravidla. Takže ať už vědomý nebo nevědomý, když (nejen) nás bude někdo ponižovat, holt budeme on a já stát na protějších stranách barikády. A ještě poslední věc, která je ale možná nejzásadnější: v jednom odstavěku píšeš o FtoM, jak stačí oléknout staré dřiny a člověk se hned cítí lépe. To mohu jen potvrdit :) Proč ale ve stejném odstavci píšeš o mužích, kteří si chtějí vyjít do ulic jako ženy, je mi záhadou - asi píšeš o MtoF, vidě? Ale je ti jasný, že MtoF by o sobě pravděpodobně málokdy napsaly že jsou muži co si vyrazily na podpatkách? :) Já vim,myslel jsi to dobře. Jen bych chtěl říct, že v podobné situaci jako Ty (a nebo já) vůči MtoF je většinová společnost vůči translidem. Někdy je prostě těžké si představit něco, co se natolik vymyká naší osobní zkušenosti. Vyjadřuji se srozumitelně? No, jak jsem si to tak po sobě přečetl, je ten můj komentář trochu jako ostnatý drát, co? To bude tím, že dneska nemám úplně optimální den. Nevadí. Bude líp. Doufám, že mi rozhodná nálada vydrží :) (Sisley).

18. Sami proti sobě? (Marek, FtM)

Předem bych chtěl poukázat na některé z nejvíce zakořeněných mýtů o rozdílech obou pohlaví. O tomto tématu zde bylo napsáno i řečeno dost, avšak okolnosti, že mnohé z nich jsou podivuhodně dobře přijímány i transsexuály, mě přiměly k opakování nám již dobře

známého tématu. Nemíním zde diskutovat ony notoricky známé (a v 21. století vcelku úzkoprsé) nalinkované společenské role, jak se má příslušník toho či onoho pohlaví chovat. Mám zde spíše na mysli to přetrvávající dogma o závislosti inteligenčních předpokladů na pohlaví.

Všichni jsme jistě alespoň jednou slyšeli, že každý kluk je na matematiku a každá dívka má naopak jazykový talent. Zdánlivě nevinné tvrzení, na němž mě ovšem nejvíce překvapuje to, jak je hojně rozšířeno i mezi lidmi s transsexualitou. I když je tato hypotéza všeobecně přijímaná jako fakt, neviděl jsem zatím jediný pádný důkaz, proč tomu tak je, zato mnoho věcí hovoří proti.

Na prvním místě je naprosto jasný nesouhlas v reálném životě, vždyť bezpočet kluků studuje filosofickou fakultu a na ryze přírodovědných oborech není výjimkou převaha dívek v ročníku. Tento fakt by jistě potvrdil každý pedagog. A k čemu slouží teorie, která se naprosto diametrálně liší od praxe? Celou rádobyteorii popírá sama genetika, protože schopnosti a přirozený talent člověka jsou přenášeny z dalších generací a to nikoliv vázané na pohlavní chromosomy.

Háček je ovšem také v tom, že humanitní popř. přírodovědné nadání závisí především na IQ jedince. Tudiž i kdyby tyto schopnosti skutečně na pohlaví závisely (a efekt by byl pouze nepatrný), nedaly by se stejně vysledovat. Vždyť každému je naprosto jasné, že i nejhrubší muž s IQ 90 by nemohl např. ve fyzice konkurovat jemné ženské bytosti s IQ 120.

Vzhledem ke všem těmto okolnostem je proto namístež tuto teorii-pověru nebrat ani trochu vážně. Jako každé nesmyslné dogma může totiž napáchat mnoho škod, které pouze ubližují lidem nezapadajícím do vybájených škatulek. Mnoho dívek na technických oborech je apriori bráno jako netaentované studentky, ačkoliv jsou jejich výkony srovnatelné s mužskými kolegy (není to naštěstí přímo pravidlem, ale slyšel jsem o pár takových případech). Dokonce jsem se od některých silně omezených jedinců setkal i s názorem, že ženská talentovaná na přírodní vědy není normální a musí být určitě "lesba". Kromě toho je potom dívka nucena k výkonům, které by po stejně zaměřeném klukovi požadovány nebyly.

Stejně tak nevidím důvod, proč by se měl trápit s technickými obory kluk, který má zájem např. o historii. Na vysokých školách je ocenitelná především možnost specializace podle svých zájmů a schopností. Je tedy zřejmé, že toto kastování v rámci lidského talentu se staví proti rozvoji vzdělanosti a základním lidským právům.

Smutnou skutečností zůstává ovšem fakt, že i TS osoby mají v tenhle blud poměrně silnou důvěru. Nedávno tu dokonce jedna slečna psala, jak jí díky ženským hormonům začaly jít lépe jazyky. Pro všechny z vás, kteří jsou přesvědčeni o tom, že hormony jim změní přirozený talent podotýkám: Hormony nejsou zázračné pilulky na IQ a zlepšení schopností připisovaných tomu či onomu pohlaví se neprojeví v souhlasu s tímto dogmatem, protože se jednoduše projevit nemůže. Samozřejmě se projeví celkové zlepšení způsobené velkou psychickou úlevou, ovšem ve všech oblastech. Za používání mozku, ať už v jakékoliv oblasti, se přece není důvod stydět.

<http://www.translide.cz/sami-proti-sobe>

Komentáře: 1

Shlédnuto: 3085x

=> Tak jako nejsou vhodné generalizace o tom, že kluci umej to a holky ono, nevim, jestli lze zobecnovat extrem opacnej. "Samozřejmě se projeví celkové zlepšení způsobené velkou psychickou úlevou, ovšem ve všech oblastech." Nejsem sociobiolog, takže ti nechci nijak oponovat, ale někdy je lepe mluvit sam za sebe. Samozřejmě, že s hormony přijde i psychická uleva, ale to, že by se mely zlepit vsechny schopnosti bych netvrdil. I ja sleduju po par letech uzivani hormonu zmeny, ale jak k lepsimu, tak k horsimu. Vic nez s inteligenci to ale mozna souvisi s citlivosti (napr. "ladenim se" na druge, kde hormony svou roli hraji) - tam, kde je citlivost uzitecnejsi (komunikace, jazyky..), to jde nekdy hur a naopak, se snizenou citlivosti se mi lip myslí analyticky a kriticky, coz umocnuje to, že mezi muži se neklade takovej duraz na socialni souhlas (tedy odpada obava, že mit vlastní názor = mozne zavrzeni ostatnimi, kdyz bych to prehnal). Zkratka, ani spolecensky ani biologicky faktory se nedaj povazovat za ty jediny, ktery hrajou roli a mozna opravdu existuje jista vyssi pravdepodobnost, že preci jen kluka bude vic zajimat technika nez holku. Pokud se z toho stane duvod k omezovani neci svobody, je to samozřejmě o necem jinym. (Yoshiyuki)

19. Seznamování (Johanka, MtF)

K tomuto článku mě inspiroval jeden dotaz v naší poradničce, týkající se seznamování. Text je sice koncipován primárně pro FtM, ale myslím, že i naše MtF dívky v něm mohou najít něco užitečného...

Musím ještě poznamenat, že nejsem v oboru balení a randění nijak zvlášť zkušená a proto se předem omlouvám všem ostříleným baličům, pro které budou mé rady naprosto banální a předpotopní :)

Motto

Nikdy se NESTYĎTE za to, že někoho milujete!!! Vždyť vyznat se někomu ze svých citů je to nejkrásnější, co může člověk člověku sdělit. A pokud se tomu někdo vysměje, pak je to hlupák a není o co stát...

Úvodem

Osamělost translidí bývá častým problémem. Pokud vím, tak o něco lépe jsou na tom právě naši FtM. Situace našich MtF dívek bývá složitější, protože jejich partneři mívají větší sklon k homofobii a bojí se, že jejich okolí řekne, že spí vlastně s chlapem. Kde jsou ty romantické doby, kdy muži byli ochotní hájit svou lásku třeba proti všem... :(Ale zpět k věci.

U našich kluků je to lepší, protože jejich vzhled bývá dosti jednoznačný, takže jejich partnerky sotva mohou mít pocit, že by snad chodily s lesbou. Ženy jsou prostě mnohem tolerantnější, než muži a to je pro naše kluky velká výhoda.

Odložený coming-out

Samozřejmě i zde mohou přesto existovat různé předsudky, proto radím nesvěřovat se se svou situací hned na začátku. Výčitkami svědomí se rozhodně nikdo trápit nemusí, nejde zde přece o lež, spíš jen o jistou opatrnost a takt.

Domnívám se, že je třeba dát našim potenciálním partnerům nejprve šanci poznat nás jako docela obyčejné, příjemné lidi. Když se dozví pravdu hned, je zde riziko, že se z neznalosti věci leknou a raději couvnou.

Doporučuji tedy nejprve mohutně randit po vinárnách, klubech, koncertech, kinech, apod. a teprve po několika týdnech přijít se svým coming-outem. K němu by mělo dojít v nějakém klidném a diskrétním prostředí. Slečna by měla následně dostat neomezený prostor pro své otázky a pak nějaký ten den pauzu, aby mohla překvapivou informaci nerušeně vstřebat.

Partnerka si pak v hlavě porovná stereotypní obraz TS se skutečností a náhle zjistí, že ti záhadní TS ani nemají zelená tykadýlka, ani nežerou malé děti, ale že jsou docela fajn lidé.

I kdyby ze vztahu přesto vycouvala, pamatujte, že alespoň tato informace po vašem pokusu zůstane, a to vůbec není málo. Slečna pak bude vyprávět, že "Skoro jsem chodila s jedním TS, sice jsem ho nechala, ale vlastně to byl úplně normální kluk, to byste nevěřili". I nevydařený vztah tak může mít velký vliv na zlepšení postavení nás všech.

Sondování

Je zde také možnost vypustit ještě před coming-outem "pokusný balonek" typu "Mám jednoho kamaráda, který se narodil s ženským tělem, to je zajímavý, víd'?", apod. Podobně lze zmínit nějakou TS knihu, film, atd. Nesmí to být ale příliš nápadné, jinak by se slečna také mohla dovtípit, že jde o test.

Handicap - ano či ne?

Mezi FtM někdy koluje názor, že ženy nestojí o muže bez penisu. Domnívám se, že většinou to neplatí. Řada žen ráda vymění (leckdy) sobeckého bio muže s vlastním údem za muže něžného, citlivě reagujícího na potřeby ženy, ochotného k dlouhé předešle, byť bez vlastního penisu... Ten lze ostatně nahradit nejrůznějšími pomůckami... To ale jistě víte lépe, než já :)

Jestli jste se v tomto popisu poznali, pak určitě nemusíte mít kvůli svému "hendikepu" obavy.

Namlouvání

Nejlepší šance na vznik vztahu je samozřejmě u lidí, které známe, u našich spolužáků, kolegů, sousedů, přátel, známých atd. Jen málokdo má povahu na to, aby oslovil náhodné kolemjdoucí na zastávce autobusu apod.

Nejlepší cesta ke vztahu je postupná - od známosti přes kamarádství. Pokud chci dát najevo zájem, pak je důležité komunikovat, hovořit o všem možném, udržovat oční kontakt, usmívat se, trávit spolu víc času než by bylo nezbytné. To vše jsou signály, které mají tu moc vyvolat kladnou reakci a v opačném případě se vždy dají obhájit, jako že vůbec o nic nejde.

Když reakce vypadá nadějně, je na řadě další krok, a to je pozvání na oběd, do kina, apod. I zde se můžeme stále ještě tvářit zcela nezávazně. V této fázi už se ale většinou spolehlivě pozná, jestli něco jiskří nebo ne. Obvykle nemusí být jasno už na první schůzce, je proto vhodné setkání několikrát opakovat.

Při tomto prvotním randění lze maximálně doporučit konzumaci alkoholických nápojů, které v přiměřeném množství boří zábrany a rozpouštějí ledy :)

Další fází mohou být letmé dotyky, jakoby náhodou, doprovod před dům, na rozloučenou první pusa, eventuálně druhá, třetí... :) a pak rychlý ústup :)

Vždy je třeba citlivě číst protější signály - netlačit na pilu, ale ani neprováhat pravou chvíli.

Tato osnova je samozřejmě pouze orientační, fantazii se meze nekladou! :)

Ještě je třeba říci, že tento postup je šit na míru spíše ženám mírně konzervativním, preferujícím namlouvání postaru. A těch je podle mě většina. Ideální ovšem je, když narazíte na ženu emancipovanou až dominantní, která sama převezme iniciativu a s nabídkou chození vás předběhne. Ušetří vám tím ne jeden knedlík v krku :)

Inzerce není výrazem zoufalství

Pokud ve svém okolí žádnou potenciální partnerku nenalzáme, lze využít inzerce. Nevěřte předsudkům, že přes inzerát se seznamují jenom zoufalci a ztroskotanci. Často zde najdeme lidi zaneprázdněné, nemající ve svém okolí dostatek kontaktů nebo také zklamané v lásce. Každý inzerent nemusí být ovšem seriózní, proto je dobré mít se pro všechny případy na pozoru...

FtM + MtF = VL? :)

Na konec jsem si nechala ještě jednu speciální seznamovací variantu. Už vás někdy napadlo navázat vztah s MtF dívkou?

Jistě, oproti těm ostatním nás není mnoho, takže může být těžké najít odpovídající protějšek, ale vezte v úvahu výhody - odpadá nutnost někomu něco vysvětlovat, naopak je zde vzájemné porozumění. Myslím, že to opravdu stojí minimálně za úvahu... :)

V současné době vím pouze asi o dvou takových párech, takže jak sami vidíte, dosud je to pole neorané :)

Epilog

Závěrem pamatujte ještě na jednu důležitou věc.

Nikdy se k naší odlišnosti "NEPŘIZNÁVEJTE", pouze se s ní SVĚŘUJTE!!! Člověk se přiznává soudci ke zločinu anebo mamince, že rozbil talíř, ale rozhodně ne ke své jinakosti... I tak se liší hrdost od provinilosti...

Úspěšné namlouvání vám přeje

<http://www.translide.cz/seznamovani>

Komentáře:

Shlédnuto: 3063x

=> *Jsem asi vecny kritik, ale neodpustim si dve poznamky..:)*
Ad "Mám jednoho kamaráda, který se narodil jako "žena", to je zajímavý, vid'?" Nemuzu si pomoci, ale takovouhle vetu bych opravdu z pusy nevypustil, protoze s ni hluboce nesouhlasim. Pojmenovat podle telesnyho vzhledu jedince jako takoveho mi prijde u translidi krajne nevhodny a zavadejici. Aspon za sebe - nenarodil jsem se jako zena, narodil jsem se jako transclovek :) Ad "jejich vzhled bývá dosti jednoznačný, takže jejich partnerky sotva mohou mít pocit, že by snad chodily s lesbou" - obavam ze, ze tento pocit mit nase partnerky (az na vyjimky) nemuzou z uplne jiného duvodu - proste proto, ze by s lesbou samy chodit nechtely.. (Yoshiyuki)

=> *Jeste k te "zene" - samozrejme se da rict ze se clovek narodil s zenským telem, ze tak vypadal, zkratka cokoli, jen bych se vyvaroval toho oznaceni.. lidi si to pamatujou a jak jste jednou "žena", byt jen sekundu, pro nektery lidi uz na druhou kategorii narok nemate. (Tot ma smutna zkusenost s nekolika lidmi..) (Yoshiyuki)*

=> *Asi jsem taky dost rejpal :) takže citim potrebu verejne souhlasit s Yoshiukim - formulace typu "narodil jako zena, kdyz jsem byl jeste holka" apod. mi proste prijdou krajne zavadejici, hlavne pro okoli, ktere si to pak horko tezko vsechno srovnava v hlave. Proc - to uz nastinil v komentari Yoshiuki. Nooo, a kdyz uz jsem u toho, tak proc to nevzit "z gruntu" :) osobne se domnivam, ze i termin zmena pohlavi je matouci a nepresny, protoze:*
1) pro nas (translidi) to vetsinou neni zadna zmena ve smyslu "drive jsem se citil/a tak a tak, no a ted dame zmenu, pac roupama uz nevim co delat"

2) pro okoli to pochopitelne priblizne takovahle zmena je, protoze nas vnimalo vice ci mene v opacne roli. Kdyz vyjdu z techto dvou faktů, myslim si, ze by se terminologicky hodilo spis "uprava pohlavi" nebo "naprava" - proste aby z toho bylo zrejme, ze se jedna ne o zmenu (jak ji chape okoli), ale o uvedeni do souladu, puvodního stavu, nebo neco v tom smyslu (jak to - vetsinou - chape jedinec, ktereho se to tyka). Pripada mi, ze by to pomohlo vsem lepe pochopit a pojmut to vsechno, co s tim souvisi... No, nechci se prilis zapletat do siti odborného

vyraziva :) takže tady toto delikatni tematko o nazvoslovi necham. A jinak, Johanko, fakt velkej krasnej smajlik :) za tohle: Nikdy se NESTYĎTE za to, že někoho milujete!!! Nikdy se k naší odlišnosti "NEPŘIZNÁVEJTE", pouze se s ní SVĚŘUJTE!!! :) :) :) :) skoda ze smajlíky nebudou v komentari krasne zlute, ale aspon takhle :) (Sisley)

=> Ajajaj... Já sama bych podobnou větu z pusy taky nevypustila, tu větu s pokusným balonkem jsem tam dala ve formátu, který by byl (podle mě) pro potenciální partnerku maximálně srozumitelný, a protože si nemyslím, že bychom se my translide rodili jako muži či ženy (k tomu nám zajisté chybí adekvátní psychická výbava), dala jsem tam ty uvozovky, a domnívala se, že takto to bude jasné...Omlouvám se, jestli jsem se tím někoho dotkla... Máte pravdu, že formulace "narodil se do ženského těla" by byla asi přesnější. Za smailíky dík! :))) (*Johanka*)

=> Předchozí komentáře se ohradili proti větě "Mám jednoho kamaráda, který se narodil jako "žena", to je zajímavý, vid'?" Protože shledávám, že kritizovaná formulace (byť s užitím uvozovek) opravdu není nejšťastnější, rozhodla jsem se po domluvě s adminem tuto pasáž změnit, abych zamezila dalším případným nesouhlasným reakcím. Nová verze zní takto "Mám jednoho kamaráda, který se narodil s ženským tělem, to je zajímavý, vid'?" Pokud jste dočetli komentáře až sem, tož se nedivte, že kontroverzní obrat už v textu nenajdete :) Děkuji za pochopení :) (Johanka)

20. Povídání vrbě (Oink, MtF)

Az do minulyho tydne me nenapadlo, ze bych mohl byt TS MtF. Ne ze by nebyly naznaky, ale nikdy jsem se o TS nezajimal a nemel informace. Vlastne jsem ani nevedel, co TS skutecne je. Vedel jsem co je to TV, ale to je asi vsechno. A TV prece nejsem, prece nejsem teplous, vzdyt se mi to prici. Az kdyz jsem si procet ruzny info o TS, tak mi to docela zaclo zapadat.

Zensky se mi libi, libi se mi moc. Libi se mi tak, ze si ve vane plny peny predstavuju, ze mam zensky telo. Porno se mi dycky libilo, jenze me po nejaky dobe mi doslo, ze si nepredstavuju jak to ja delam s tou krasavici, ale ze ja jsem ta krasavice. Pri nejakym scifi o vymene tel, si rikam jaky by bylo super si zkusit vymenit telo. V detstvi sem si hral se sestrou s barbienama. Uz je to davno, co jsem si zkusil namalovat pusu rtenkou, spatne smyl a mama si myslela ze

mam popraskany rty a mam tam krev... Hmm, to jsou ty naznaky. Každopadne není divny, ze mi to doslo az ve 23 letech? Kapku pozde... Jsem introvert. Tzn ze o tom s nikdym nemluvil a nikdo se o tom nedozvi, jen vy a vy me neznate. Jsem flegmatik, tzn ze to vlastne nechci resit, rikam si, ze je to jedno. Stejne se tim moc nezmeni, jen halda problemu, halda penez. Proto taky pisu v muzskym rode... Skoda ze nema cestina jen jeden rod, jako anglicitna, bylo by to o hodne jednodussi. Bylo to hezky napsat... poprvé... vrbe, která to nikomu nepovi... stejne si pripadam jako blazen

<http://www.transsexualita.unas.cz/viewtopic.php?f=12&t=364&sid=60c734bd45ceb0829520d55f5c7b2071>

Komentáře: 11

Shlédnuto: 209

=> *Tak to prrrr říct gayovi že je TV-čko tak si koleduješ o pár facek. Na druhou stranu jsou to dvě věci směřovány, ale to je dáno vývojem. (Gorila)*

=> *Oink, na to ze si introvert, jak o sobe pises, si to velmi hezky napsal(a). Drzim ti palce at prekonas svuj flegmatizmus co nejdriv a poradis se o tom s odbornici. Treba ti povi co potrebujes sliset a nebudes se muset timto vic trapit. Tech problemu se mi zda byt min kdyz vec resis, nez li ji nechavat neresenou. Pa. (Lorelai)*

=> *Divný to není, mě to (definitivně) došlo ještě později. Myslím, že 23 let je dokonce prodprůměr, pokud jde o věk, kdy to lidé začnou řešit (což ale nutně nemusí znamenat, že si to tito lidé nepřiznali už dříve).*

Záleží na intenzitě tvých pocitů. Jsou lidé, kteří to řeší jako ty (tj. neřeší), ale jiným se to i přes tu haldu problémů a peněz opravdu vyplatí. Možná taky časem dojdeš k závěru, že současná situace je neudržitelná a půjdeš to řešit. A nebo taky ne. Záleží na tobě - víš kdo jsi, jaký máš problém, a jak se dá řešit, a je potřeba se jen rozhodnout. Každopádně opravdu neber jako zásadní překážku peníze, a pocit, že stejně se nic nezmění. (Vjec)

=> *Pro OINK*

Podle toho co píšeš - se může jednat i o transsexualitu Ale nějak mne to v Tvém případě příliš nepřesvědčuje - že TS - MtF - je Tvým problémem . Vše tomu nasvědčuje - ale - tak nějak

nevýrazně. To, že si představuješ sebe v ženském těle ještě nemusí být známkou transsexuality - ale !!!! -- jsou i jiné osobnostní pohnutky proč si někdo právě tohle představuje. Zkus si to sám v sobě víc upřesnit. Třeba se jedná pouze o sexuální pohnutky Tvého chování - a představa toho, že jsi v jiném těle Tě sexuálně vzrušuje . Pokud je tomu tak - pak se tomu klidně podvol. Každý má jiný startér k sexuálnímu uvolnění. Pak se ale opravdu vůbec nemusí jednat o transsexualitu. Již v definici tohoto problému je dáno to , že se jedná o dlouhodobý intenzivní nesoulad - pohlavní identifikace duševní a tělesné. Někteří muži jsou ve svém obdivu k ženskému tělu ochotni podstoupit dokonce i kompletní přeměnu pohlaví (neříkám, že tohle je Tvůj případ) - jenom proto, aby se ženám (svým modlám) více přiblížili - není to ale z důvodu nesouladu těla s duší . Podle mne je to velká chyba - podstoupit v tomhle případě jakékoliv modifikace organismu . Ted' jsem zapoměla jak se tato variace jmenuje - ale i v sexuologických a psychologických pojednáních se určitě vyslytuje. Nechci si tady hrát na sexuoložku - ale napsat jsem to musela --protože jsem z Tvého povídání měla pocit, že něco není v pořádku. Pokud chceš dále prohlašovat, že Tvým problémem je TS - pak jdi sám v sobě více do hloubky a nebo s nech někde vyšetřit. A jinak - trochu se více poinformuj co je to sexuální orientace a pohlavní identifikace . Máš totiž velký zmatek v pojmech . Je strašně buranské automaticky tvrdit, že Transvestita je - (jak ty říkáš) - "teplouš". Je vidět, že o tom problému máš jen velmi zkratkovité a zkrácené informace. Jak se tedy chceš sám identifikovat jako TS MtF, když nemáš jasno v pojmech ??????? (Sasha)

=> Ahoj oink 😊 Neber si to nijak špatně to co ti napíšu. Souhlasím se sashou, nemusí jít o ts, a v pojmech máš lehce hokej. Nejdříve trochu více vklouzni hlouběji do své misli, a popřemýšlej zda to tak opravdu chceš, mohla by to být změna v životě, která by tě později mrzela, jsi sai spíše více xexuálně náruživější proto ty představy, zkus si třeba nejdříve najít partnerku možná nějakou nymfu . . . jo mi se to kecá 😊)), ale jen tak poznáš co je tím pravým směrem, co vlastně chceš. Nebudu a ani nechci si hrát na psychologa a pod, je to jen můj názor . . hmm . . . Taky by ti pomohlo se poradit s odborníkem. 😊) (Jud)

=> Snad mate pravdu a nejsem TS. Vlastne sem to chtel i slyset. Porada s odbornikem by mohl byt dobry napad, teda pokud se nedozvim to, co nechci slyset. S stou nymfou.. to asi ne... nejak me to nelaka a ani bych to nezvlad. (Oink)

=> Mě, se taky ženský líbily a moc. Ale pak, jsem si uvědomila, že se mi vlastně líbí, jak vypadají a co mají na sobě. Promysli to. (Saxana)

=> Ahojte, myslím Sašo, že jsi mluvila o autogynephilii, kdy se jedná o sexuální motivaci mužů vypadat jako ženy, vlastně je to jedna z parafilií. Autorem tohoto termínu je Americko-Kanadský sexuolog Ray Blanchard. (Pavla TS)

=> Jo, taky jsem si o tom včera něco hledal a čet... dost možná moje diagnóza 😳 Asi se zkusím přemoci a půjdu si o tom popovídat k nějakému sexuologovi. Jen nevím, co všechno dokazuji, jsem takový introvertní typ. (Oink)

=> Když to zvládla i má hyperúzkostná osobnost, tak to dokážeš taky 😊 (sama nevím, jak jsem se k tomu dokopala 😊) Tím, že si někým promluvíš a zbavíš se nejistoty, se ti uleví ať už nakonec skončíš v jakékoli škatulce... 😊 (Gekko)

=> Popřípadě i někde mimo existující škatulky (pro odpůrce škatulkování) 😊 (Vjec)